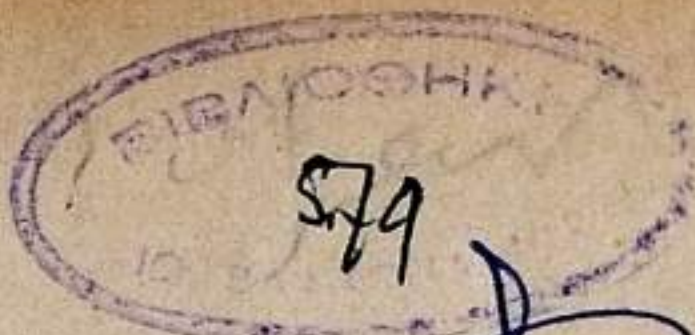

SAU

Αρ Β Β

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΒΗΧΑΣ
ΔΟΚ. ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΜΙΑΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ,
ΣΥΜΕΩΝ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ,

ΕΚΔΙΔΟΝΤΟΣ

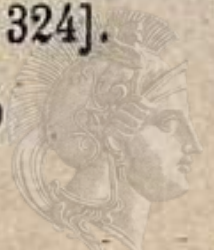
ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΑΚΚΕΛΙΩΝΟΣ

ἐπιμελητοῦ τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Αἱ ἐκδιδόμεναι ὧδε κζ' ἐπιστολαὶ περιέχονται σὺν καὶ ἄλλοις τισὶ
πονήμασιν (1) ἐν τῷ ΡΟΗ' περγαμηνῷ τεύχει τῆς Πατμιακῆς βιβλιο-

(1) Ταῦτά εἰσι: α') Λέοντος μαγίστρου, ἀνθυπάτου, πατρικίου (δῆλον ὅτι τοῦ αὐτοῦ
τῷ ἀνωτέρῳ), τοῦ προγεγονότος μυστικοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ κανικλείου 'Επιτομὴ ἐρμηνείας εἰς
τὴν Γένεσιν, τὴν 'Εξοδον, τὸ Λευϊτικόν, τοὺς 'Αριθμοὺς, τὸ Δευτερονόμιον, τὸν
'Ιησοῦν, τοὺς Κριτάς, τὴν 'Ροῦθ, τὰς Βασιλείας καὶ τὸ Α' καὶ Β' τῶν Παραλει-
πομένων. β') Νικήτα φιλοσόφου τοῦ Παφλαγόνος ἐπιστολὴ πρὸς ἀδελφὸν 'Αρσένιον.
γ') Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως [τοῦ Μυστικοῦ] ἐπιστολαὶ ρξβ',
καὶ δ') Φωτίου τοῦ ἀγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστολαὶ μς'.—
'Εν δὲ τῷ πρὸ αὐτοῦ ΡΟΖ' τεύχει γεγραμμένῳ καὶ τούτῳ κατὰ τὴν Ι' ἑκατονταετη-
ρίδα, φέρεται τοῦ αὐτοῦ Λέοντος, πλὴν τῆς 'Επιτομῆς εἰς τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα βι-
βλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ ἑτέρα 'Επιτομὴ εἰς τὰ ἐξῆς τῆς Καινῆς, ἥτοι εἰς τὸ
κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, εἰς τὸ κατὰ 'Ιωάννην, εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν, εἰς τὴν
'Ιακώβου ἐπιστολὴν, εἰς τὰς δύο τοῦ Πέτρου, εἰς τὰς τρεῖς τοῦ 'Ιωάννου, εἰς
τὴν τοῦ 'Ιούδα, καὶ εἰς τὰς Πράξεις τῶν 'Αποστόλων. Σφάλλεται δὲ ὁ Λελόγγος
[Le Long Bibl. Sacr. Τόμ. Β', σελ. 826], ὃς μνείαν ποιούμενος τοῦ χειρογράφου
τούτου τῆς Πατμιακῆς βιβλιοθήκης, λέγει ὅτι περιλαμβάνει 'Ερμηνείαν καὶ εἰς τοὺς τέσ-
σaras Εὐαγγελιστάς. Καὶ ἐν τῇ οὐνδοδονησίᾳ δὲ βιβλιοθήκῃ διατηροῦνται δύο χειρό-
γραφα αὐτῆς ταύτης τῆς τοῦ Λέοντος ἐρμηνείας. [Κῶδ. Θεολογ. ἀρ. 28 καὶ 324].

θήκης, περὶ τὴν Ι' φθίνουσιν ἢ τὴν ΙΑ' ἀρχομένην ἑκατονταετηρίδα γεγραμμένῳ. Τούτων δὲ εἴκοσι μὲν εἰσι Λέοντος τοῦ μαγίστρου, τρεῖς δὲ, ἥτοι ἡ α', γ' καὶ ε', Συμεὼν τοῦ Βουλγαρίας ἄρχοντος, καὶ τέσσαρες, ἥτοι ἡ κβ', κγ', κδ' καὶ κε', διαφόρων ἄλλων τῶν ἐν ἀξιώμασι τοῦ βυζαντινοῦ κράτους πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν Λέοντα ἐπιστελλόμεναι.

Καὶ Λέων μὲν ὁ μάγιστρος συνήκμαζε τῷ αὐτοκράτορι Λέοντι τῷ Σοφῷ, ἐκ τοῦ τῶν Χοιροσφακτῶν ἐπισήμου ὦν γένους, ὡς μανθάνομεν ἀπὸ τε τοῦ Ζωναρᾶ (1), Κεδρηνοῦ, καὶ ἄλλων Βυζαντινῶν ιστοριογράφων. Τούτου εἰσὶ πιθανῶς τῷ λόγῳ καὶ αἱ ἐπ' ὀνόματι Λέοντος μαγίστρου φερόμεναι πέντε ἀνακρεόντειοι ᾠδαί, ἥτοι α') *Εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ*. β') *Εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος*. γ') *Εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος*. δ') *Εἰς τὸ λοετρὸν τὸ ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῇ ὑπὸ Λέοντος τοῦ αὐτοκράτορος οἰκοδομηθέν*. καὶ ε') *Εἰς τὴν αὐγούστην Ἑλένην Κωνσταντίνου τοῦ ἱεροῦ σύζυγον* (2). Εἰς τὸν αὐτὸν δὲ ἴσως ἀναγραφτέα καὶ τινὰ τροπάρια ἁσματικὰ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Μηναίοις φερόμενα, ἐπιγραφόμενα δὲ Λέοντος μαγίστρου εἴτε μαῖστορος· ἥτοι τὸ δοξαστικὸν τῶν ἀποστίχων τοῦ ἐσπερινοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ Θεολόγου (Μαίου 8): «*Ἀπόστολε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη*»· τὸ τέταρτον τῶν αἰνῶν τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ (Ὀκτωβρ. 18): «*Δεῦτε πᾶσα ἡ κτίσις*»· καὶ τὸ δοξαστικὸν τῆς λιτῆς τῶν Εἰσοδίων (Νοεμβρ. 21): «*Ἐπέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυτος*», καὶ τῶν αἰνῶν: «*Σήμερον τῷ ναῷ προσάγεται*».

Ἄδηλον δὲ ἐπὶ τίνι ποτ' ἐγκλήματι κατεδικάσθη εἰς ὑπερορίαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος ὁ τοσαῦτα, καὶ ἐκ τῶν πρώτων μάλιστα, ἀξιώματα φέρων ἐπίσημος οὗτος ἀνὴρ, ὁ πλέον ἢ ἄπαξ πρὸς τε τὸν Βουλγαρίας ἄρχοντα καὶ τὸν Βαγδατίου ἐμίρην διαπρεσβευσάμενος. Φαίνεται πως ὁμῶς οὐκ ὦν φίλος τῆς Λέοντος δυναστείας. Οὕτω γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ υἱοῦ ἐκείνου Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου βασιλείας ἐνείχετο τῇ τοῦ δομεστίκου τῶν σχολῶν Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα συνωμοσίᾳ, ὅς τὴν βασιλείαν ὄνειροπολῶν καὶ ταύτης ἐφιέμε-

(1) Χρον. Ιζ', σελ. 176. Paris.

(2) Ἴδε *Poetae lyrici Graeci* ὑπὸ Theod. Bergk. Lips. 1867. Τόμ. Γ', σελ. 1091 ἐφ.

νο κατέλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀλλ' ἐκεῖ εὗρεν ἀντὶ τοῦ βασι-
 λου στέμματος θάνατον οἰκτρόν. Ἐνθεν τοι καὶ μετὰ τὴν τούτου
 ἀναίρεσιν τῷ τῆς Θεοῦ Σοφίας ναῷ προσέφυγεν ὁ ἡμέτερος Λέων, ὃν
 ἀνοσπᾶσαντες ἐκεῖθεν οἱ τοῦ παιδὸς βασιλέως Κωνσταντίνου ἐπίτροποι
 ἀπέκειραν μοναχὸν ἐν τῇ τοῦ Στουδίου μονῇ (1).

Καὶ ὁποίας μὲν ἦσαν ἀξίας αἱ ἄλλαι αὐτοῦ ἐν τῷ πολιτεύεσθαι
 ὑπουργίαι, τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἄγνωστον ἄλλοθεν ποθεν· καὶ μόνον παρ'
 αὐτοῦ τούτου, ἐξ ὧν ἐν τῇ ΙΗ' ἐπιστολῇ δεινοπαθῶς ἐκτίθησι πρὸς τὸν
 αὐτοκράτορα, εἰ μὴ τυχὸν ὑποληφθεῖη περιουτολογῶν, μανθάνομεν τὰς
 παντοίας καὶ τελεσφόρους ἀποστολάς αὐτοῦ. Πλὴν ἀλλ' ὁ τρόπος
 καθ' ὃν διεπραγματεύετο πρὸς τὸν ἀλάστορα Βούλγαρον τὰ τῆς πρε-
 σβείας αὐτοῦ, ἔχει τι τὸ σχολαστικόν. Ὅσω γὰρ καὶ ὑποτεθῇ ὅτι ἡπί-
 στατο τὴν λεπτὴν καὶ ἀγχίστροφον γλῶσσαν τῆς σήμερον διπλωμα-
 τικῆς καλουμένης ἐπιστήμης, κοῦφός τις φαίνεται νῆ Δία ἐν οἷς παίζει
 ἐν οὐ παικτοῖς καὶ πρὸς μὴ παίζοντα παλαμναῖον τύραννον. Σοφι-
 στικῶς γὰρ καὶ δίκην λοξίου πειρᾶται διδάξαι αὐτὸν γραμματικούς
 κανόνας καὶ τῶν ἀρνητικῶν μορίων τὴν χρῆσιν. ὦ καιροὶ! ὦ ἦθη!
 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐχέτωσαν ὅπως καὶ ἔχωσιν.

Συμεὼν δὲ ὁ Βουλγαρίας ἄρχων ἦν υἱὸς καὶ διάδοχος Βογόριδος
 ἐκείνου τοῦ μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ τῆς παλιγγενεσίας θείου λουτροῦ Μι-
 χαήλ μετονομασθέντος παρὰ τοῦ ἀναδεξαμένου αὐτὸν αὐτοκράτορος
 Μιχαήλ υἱοῦ Θεοφίλου, μεθ' οὗ καὶ τὸ βουλγαρικὸν ἅπαν τὴν εἰς
 Χριστὸν ἐδέξατο πίστιν (2). Ἡκμαζε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος
 τοῦ Σοφοῦ, παρατείνας καὶ μέχρι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου τοῦ
 Πορφυρογεννήτου (886—930 περίπου). Οὗτος τοίνυν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύ-
 χων, τὸ τοῦ λόγου, ἀνετράφη ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ παιδείας
 μετέσχεν ἐλληνικῆς, ἐφ' ᾧ καὶ *Ἡμιέλλη* κοινῶς προσωνομάζετο (3).
 Ἀλλ' ἡ τοσαῦτα βάρβαρα φύλα ἐξημερώσασα καὶ ἐξευγενίσασα ἐλλη-
 νικὴ παιδεία οὐδαμῶς ἴσχυσε τὴν πονηρὰν τοῦ Βουλγάρου φύσιν με-
 ταβαλεῖν. Υἱὸς πατρώζων ἐν πᾶσι, καὶ τοῦτ' αὐτό: «κακοῦ κό-

(1) Ζωναρ. Ιζ', σελ. 184.—Κεδρ. σελ. 501.

(2) Βλέπε Σ. Κ. Οἰκονόμου Προλεγόμενα εἰς τὰ Φωτίου Ἀμφιλόχια σελ. λα',
 καὶ Ἰ. Ν. Βαλέττα σημ. εἰς Φωτίου ἐπιστ. ζ', σελ. 202, καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν εἰς
 μαρτυρίαν φερομένους συγγραφεῖς.

(3) Βλ. Δουκαγγίου Famil. August. Byzant. καὶ τοὺς ἐκεῖ φερομένους εἰς μαρτυ-
 ρίαν συγγραφεῖς, σελ. 311. Paris.

ρακος κακὸν ὄδον», ἡγεμῶν ἀλαζῶν, ἄνομος, ἄδικος, δόλιος, ψεύστης, ἐπίορκος, ὑβριστὴς, θηριογνώμων, αἰμόδιψος, ἄρπαξ, χρημάτων ἄπληστος καὶ, συνελόντι εἰπεῖν, σκεῦος πάσης κακίας ἀνάπλεων, ἰδοὺ οἷον ἦν, κατὰ τὴν σύγχρονον ἱστορίαν, τὸ ἔκφυλον παίδευμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἡμιέλλην προσονομαζόμενος· ὃς παρ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον διετέλεσεν ἀδιαλλάκτως τοῖς Ἑλλησι πολεμῶν καὶ ποταμοὺς χριστιανικῶν αἱμάτων ἐκχέων, οὕτω καλὰ καὶ τῆς μελαίνης ψυχῆς αὐτοῦ ἄξια τὰ τροφεῖα ἀποδιδούς τοῖς παιδεύσασιν αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ χριστιανισμοῦ φερεσβίῳ φωτὶ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας αὐτῷ ὑποδείξασιν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ τοῦ σκυθογενοῦς τούτου ἡγεμόνος χαρακτήρ καὶ τὸ ἦθος, ὡς ἐν καθαρᾷ εἰκόνι, καθορᾶται ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸν ἔξ πρὸς ταῖς εἴκοσιν ἐπιστολαῖς Νικολάου τοῦ ἀγιωτάτου Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχου, ἥτοι τῇ γ' καὶ ε', τῇ σ' μέχρι τῆς ια', καὶ τῇ ιδ' μέχρι τῆς λα', εὐαγγελικὴν ὁμφὴν καὶ φλογερὰν ἅμα φιλοπατρίαν ἀποπνεοῦσαις. Πάσας δὲ τὰς τοῦ πατριάρχου τούτου ἐπιστολάς ἐξέδωκε πρῶτος ἐν Ῥώμῃ τῷ 1844 ἐκ βατικανείου χειρογράφου ὁ κλεινὸς καρδινάλις Ἀγγελος Μάϊος ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ αὐτοῦ Σταχυολογίᾳ (1). ἔξ ἧς μετείληφεν αὐτὰς καὶ ὁ Migne ἐν τῇ Πατρολογία αὐτοῦ (2).

Ἀθήνησι Νοεμβρίου φθίνοντος αἰωγ'.

Α'.

**Συμεὼν ἄρχων (·) Βουλγαρίας Λέοντι μαγίστρῳ
πρεσβεύοντι ἐκεῖσε τὴν α' πρεσβείαν.**

Τὴν ἡλιακὴν ἐκλειψιν (1) καὶ τὸν ταύτης καιρόν, οὐ μόνον μέχρι

(1) Spicileg. Roman. Τόμ. Ι', σελ. 161—440.

(2) Τόμ. ΡΙΑ', σελ. 28—392.

(*) Οὕτως ἔτρεψα τὴν ἐν τῷ χειρογράφῳ ἡμαρτημένην γραφὴν: Συμεὼν ἄρχοντι.

(1) Τῆς ἐκλείψεως ταύτης μέμνηται καὶ ὁ τῇ Θεοφάνους Χρονογραφία συνημμένος Λέων ὁ Γραμματικὸς [σελ. 477], λέγων ἐπὶ λέξεως: « . . . ὥστε νύκτα γενέσθαι ὥρας ἕξ καὶ τοὺς ἀστέρας φαίνεσθαι » [Πρβλ. καὶ Κεδρην. σελ. 479. Basil.]. Συνέβη δὲ τῷ 6' ἔτει τῆς Λέοντος βασιλείας, ἥτοι τῷ 887 Ὀκτωβρίου 20, κατὰ τὸν Muralt [Essai de Chronograph. Byzant. σελ. 469].

μηνός τινος, εβδομάδος καὶ ἡμέρας, ὥρας τε καὶ στιγμῆς αὐτῆς, ὁ
 σοὶ ἡμῖν προπέρουσι βασιλεὺς μηνύσας ἐφάνη θαυμασιώτατος, ἀλλὰ
 καὶ ὅσον χρόνον ἡ σελήνης ἔκλειψις ἐπικρατήσῃ δεδήλωκεν. Καὶ
 ἅλα δὲ τοῦτον λέγουσιν εἰδέναι πολλὰ οὐρανίου κινήσεως φορᾶ. Εἰ
 δ' ἀληθὴ ταῦτά γε, καὶ περὶ τῆς αἰχμαλωσίας οἶδε· καὶ εἰδὼς εἶπεν
 ἄν σοι, ὥς ἢ ἀπολυθήσεται παρ' ἡμῶν, ἢ κατασχεθήσεται. Μήνυσον
 οὖν τῶν δύο τὸ ἕτερον· καὶ εἰ τὴν ἐνδιάθετον ἡμῶν γνώμην γνῶς,
 ἄλλον καὶ προγνώσεως καὶ πρεσβείας ἕξεις (οἶδε Κύριος), τὸ τὴν
 αἰχμαλωσίαν λαβεῖν. Ἐρρώσω.

B'.

Λέων μάγιστρος ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Μηνύσας ἔφθης, (1) ἀρχόντων φιланθρωπότατε, ἃ καὶ μεμήνυκας.
 Τοίνυν διὰ ζώσης φωνῆς οὐ μηνύομεν· ἐπισφαλεστάτη γὰρ ἡ δι' ἐρ-
 μηνέως ἐξ ἐτέρας εἰς ἐτέραν μεθαρμοζομένη φωνή. Τὴν δὲ γραφίδα
 κινουῦντες προλέγομεν, ὥς τὴν Ῥωμαίων αἰχμαλωσίαν ἀποστελεῖς οὐ-
 δαμῶς κατέχων αὐτήν, μᾶλλον δὲ ἀποδώσεις, οὐ δώροις δὲ ἢ τιμῇ-
 μασι· καὶ τοῦτο ποιήσεις ἀντιμιμούμενος τῷ σῷ θειοτάτῳ πατρί. Τίς
 γὰρ δυνήσεται ἂν βιάσασθαι σε πρὸς τοῦτο, τὸν ἐνδιάθετον καὶ αὐ-
 θαίρετον ἔχοντα πόλεμον, καὶ τὴν ἀντικαθεζομένην γνώμην κακοῖς;
 Ἐχεις τὴν πρόγνωσιν, καὶ τελέσεις τοιαῦτα. Ἐρρώσω.

Γ'.

Συμεὼν ἄρχων Βουλγαρίας Λέοντι μαγίστρῳ.

Ἐγnows, ὦ μάγιστρε Λέων, οὐδ' ὅλως τὰ (2) μέλλοντα καὶ ἀπόρ-
 ρήτα, γράψας ἡμῖν, ἃ καὶ γέγραφας. Οἶδε δὲ καὶ ὁ σοὶ βασιλεὺς καὶ
 μετεωρολόγος οὐδαμῶς τὸ μέλλον λοιπόν. Εἶχον οὖν κατὰ νοῦν εἶ-
 χον (οἶδε Κύριος), τὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐξαποστεῖλαι. Τοίνυν οὐκ
 ἀποστελῶ, ἐπεὶ μὴ τὸ μέλλον ἐπέγnows, μηδ' ἀποσταλῆναι ταύ-

(1) Ἐν τῷ χειρογράφῳ φέρεται ἡ ἡμαρτημένη γραφή: Ἐφθης.

(2) Ἐν τῷ χειρογρ.: Τόν.

την ψευδῶς ἐνόησας, μηδ' ἄθλον προγνώσεως λαβεῖν ἡδυνήθης.
Ἐρρώσο.

Δ'.

Λέων μάγιστρος Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Εἵπερ γραμματεῖς καλῶς ἀναγινώσκοντας εἶχες, ἀρχόντων φιλανθρωπότατε, εἵπερ τοῖς στιγμὴν προσήκουσαν ποιούμενοις εὐπόρεις, ἔγνωνς ἂν ἔγνωνς ἀναλεγόμενος τὴν ἡμετέραν ἐπιστολήν, ὡς τὸ μέλλον γνόντες, δι' αὐτῆς σοι τοῦτο κατεγνώρισamen. Ἐχει γὰρ ὧδε: Τὴν αἰχμαλωσίαν ἀποστελεῖς οὐδαμῶς κατέχων αὐτήν. Εἰ τοίνυν οἱ σοὶ μέχρι τοῦ Ἀποστελεῖς ἔστιξαν, τὸ δὲ Οὐδαμῶς συνῆψαν πρὸς τὸ Κατέχων αὐτήν· εἰ τὸ Ἀποδώσεις μὴ κακῶς ποιοῦντες, ἄχρι τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου διῆλθον στίξαντες, ἀλλὰ τὴν Οὐ ἄρνησιν, τὸ Δώροις δὲ ἢ τιμήμασιν ἐπιφέροντες ἦσαν, ναὶ δὴ καὶ εἰ τὸ Ἦτα, συνδετικοῦ νῦν δύνανται ἔχον διαζευκτικόν, μηδ' ὅπως οὖν παρειλήφασιν, ἔμαθες ἂν, ὡς ἄνευ δώρων καὶ τινων τιμημάτων ἐγράψamen τὴν αἰχμαλωσίαν ὡς οὐ δώσεις, ἀλλ' ἀποδώσεις. Καὶ ἵνα δηλώσω τὰ λείποντα, εἰ τὸ Ἀντιμιμούμενος, καὶ τὸ Βιάσασθαι, καὶ τὸ Αὐθαίρετον, καὶ τὸ Ἐνδιάθετον, καὶ Τὸν πόλεμον, καὶ Τὴν ἀντικαθεζομένην γνώμην κακοῖς, τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ ἴσου, ἀλλὰ μὴ τοῦ ἐναντίου, τὰ δὲ λοιπὰ μὴ περὶ θυμοῦ καὶ πολέμου κακῶς ὑπενόησαν, ἀλλὰ περὶ γνώμης πολεμούσης καὶ καταβαλούσης τὸ σκληρόν τε καὶ ἀφιλόνητον τῆς σῆς προτέρας προθέσεως, εἶχον ἐπαινεῖσθαι ἂν ἔγωγε ὡς γνοὺς τὸ μέλλον τε καὶ ἀπόρρητον, καὶ οὐκ ἐπαινεῖσθαι μόνον, ἀλλὰ δὴ προγνώσεως ἄθλον τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπολαβεῖν. Ἐχεις τὴν προλεκτικὴν παρ' ἡμῶν δύνανται, ἣν ἡμεῖς ἐκ τοῦ ἡμετέρου βασιλέως προγνωστικῶς ἠπιστάμεθα. Ἀπόδος τῷ προφήτῃ πατρὶ τὸ ζητούμενον· εἶπας γὰρ ποτε περὶ αἰχμαλώτων, εἴ γε μὴ λέληθέ σε, ὡς ἀποστελεῖς αὐτούς, καθὼς οἱ σοὶ νῦν μοι λέγουσιν. Ἐρρώσο.

Ε'.

Συμεὼν ἄρχων Βουλγαρίας Λέοντι μάγιστρῳ.

ὦ μάγιστρε Λέων, οὐχ ὑπεσχόμην περὶ αἰχμαλώτων· οὐ σοὶ

ἐλάλησά τι· οὐκ ἐξαποστελῶ, καὶ μάλιστα ὥς μὴ τὸ μέλλον γνοῦς καθαρῶς.

Γ'.

Λέων μάγιστρος Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Ἀνελεξάμην κατὰ (1) χεῖρας τὴν σὴν ἐπιστολήν, ᾧ ἀρχόντων μέγιστε, τὴν οὕτω περιέχουσαν: Οὐχ ὑπεσχόμην περὶ αἰχμαλώτων· οὐ σοὶ ἐλάλησά τι· οὐκ ἐξαποστελῶ. Ποιήσομαι οὖν εἰς συγκαταθέσεως γράφειν (2) τὴν τῆς σῆς ἀνανεύσεως ἀφορμήν, τοῦτο μὲν τὸ πρῶτον κῶλον μέχρι τοῦ δευτέρου ἀρνητικοῦ μορίου στίζων ἐπὶ τελείᾳ, οἷον: Οὐχ ὑπεσχόμην περὶ αἰχμαλώτων οὐ· ἀντὶ τὸ (3) οὐχ ὑπεσχόμην τὸ Οὐ, ἀλλὰ τὸ Ναὶ, μίαν, κατὰ τὸν Σταγειρίτην (4), κατὰφασιν τῶν δύο θελουσῶν ἀποφάσεων· τὸ δὲ Σοὶ ἐλάλησα, συγκαταθετικῶς ἀνταναγνώστεον, ὥς εἰ ἔλεγες, οἶδας ὅτι κατεθέμην λαλῆσαί σοι· εἴτα τὸ μὲν Τί πευστικῶς ἀποδούς, τὸ δὲ Οὐκ ἐξαποστελῶ, ἐν εἰρωνείᾳ περιελθὼν ὅλην τὴν δύναμιν τῶν σῶν συλλαβῶν, εἰς τὴν σὴν συνήθη φιλάνθρωπον εὐποιάν ποιήσαιμι. Ἀλλ' εἴποι τις, ὅτι ἀμφίβολον ἀνάγνωσιν ποιεῖ. Αὐτὸ δὲ τοῦτο κἀγὼ εἴποιμι πρὸς τὸν τοῦτο λέγοντα. Ἀμφίβολον οὖν, ὥς πολλάκις ἀνταναγινωσκόμενον. Εἰ δ' ἀμφίβολον, νικάτω τὸ φιλάνθρωπον. Φιλάνθρωπον δὲ τὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπολυθῆναι. Ἀπολυθήτω δὴ. Ἔχεις γὰρ τὸ δίκαιον μετὰ τοῦ φιλανθρώπου ὑπὸ πάντων σαφῶς μαρτυρούμενον. Εἰ δὲ τὸ ὅλον ἐν ὑποκριτικαῖς ὑποστιγμαῖς διελθεῖν βουλεύσοιτό τις τῆς σῆς ἐπιστολῆς τὸν νοῦν, οὐκ ἄκομψον εὔρε καὶ οὕτως τὴν πρὸς κατάνευσιν ἐπιχείρησιν.

Ζ'.

Λέων μάγιστρος Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Δεξάμενος τὰς ὑπ' ἐμοῦ διττὰς ἀνταναγνώσεις, τὰς ἀποτρεπούσας

(1) Γρ. ἴσ. Μετά.

(2) Γρ. ἴσ. Γραφήν.

(3) Γρ. ἴσ. Τοῦ.

(4) Ἐν ταῖς κατηγορίαις ἴσως.

τὴν ἅπαξ σου καὶ μετ' ἀμφιβολίας ἀνάγνωσιν, δέχου καὶ τρίτην τῶν ἄλλων ἀνομοίαν. Τὸ γὰρ *Οὐχ ὑπεσχόμην*, μετὰ σαρκασμοῦ διελθὼν, τὸ δὲ *Περὶ αἰχμαλώτων* μέχρι τοῦ *Σοὶ ἐλάλησα*, μετὰ βαρύτητος ἀναγνούς, τὸ λειπόμενον *Τί οὐκ ἐξαποστελῶ*; νοήσω πάντως ἐρωτηματικῶς, ὡς ἅπερ ἔλαβες ἀποστελεῖς ἅπαντα, καὶ οὕτως σοι τὴν ἀφιλόανθρωπον τοῖς ἀμαθέσιν ἐπιστολήν, φιλανθρωποτάτην νοήσαιμεν, ὁμοίαν ἄλλ' οὐκ ἀνομοίαν οὖσαν τῆς σῆς καὶ γνώμης καὶ φύσεως. Ἐρρώσο.

Η'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Οἶδεν, ὃ ἀρχόντων θαυμασιώτατε, οἶδε Θεὸς πρὸς τάναντία τὴν γλῶτταν παραφέρειν, ὅτι τῆς ἀληθείας προκρίνειν τὸ ψεῦδος βουλοίμεθα, καὶ τῆς φιλανθρωπίας τὸ ἀφιλόανθρωπον· καὶ τοῦτο βίβλοι φέρουσι, καὶ βίος γνωρίζει πολλάκις πράγμασι. Νῦν δὲ οὐ γλῶσσαν μόνον, οὐδὲ τὴν πρὸ ταύτης διάνοιαν, ἀλλὰ καὶ χεῖρα γράφουσιν τὰ μὴ δίκαια εἰς ἑτέραν γραφὴν Θεὸς μετετάξατο. Ἔστι γὰρ καὶ γράφειν ἀναμφιβόλως, ἅν τις βιάζοιτο τὰ γεγραμμένα μεταβάλλειν πρὸς ἕτερον νοῦν· τὸ δὲ δύναμιν ἔχον, ἀντὶ μιᾶς, τρισσῶς ἀναγνωσθῆναι τῆς πρώτης σου κατανεύσεως, ἔστιν ἐκ προνοίας ἑλεγχος, ἥ πᾶσιν ἐφορᾷ, κατὰ τὸν Ποιητήν, (1) εὐνομίαν καὶ ὕβριν. Ἐχεις ἐλέγχοντά σε Θεόν, καὶ αὐτὴν τὴν χεῖρα τὴν ὑπ' αὐτοῦ παρακινήθεισαν ἀντ' ἄλλων ἄλλα δι' ἀμφιβολίας κατὰ σοῦ, μᾶλλον δ' ὑπὲρ σοῦ πως γράψασθαι. Ἐρρώσο.

Θ'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Ἔγνων τῆς ἐπιστολῆς, ὃ ἀρχόντων μέγιστε, τὸ ἀπόρρητον, εἰ καὶ κατὰ σέ τὴν ἀνάγνωσιν ποιησαίμεθα. Φιλεῖς ὡς ἀληθῆς καὶ ζῶν

(1) Ὀδυσ. Ρ, 5. 485 — 87 :

Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἄλλοδαποῖσιν,
Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίαν ἐφορῶντες.

ἄρεϊ ἢ τὸ πάντως ὑπὸ πάντων πιστεύεσθαι, καὶ δοκιμάζεις πρὸς ὃν καὶ γράφεις. Καὶ εἰ μὲν πιστεύσει τις τὰ μὴ φιλανθρώπως γραφόμενα, ὅτι μὴ νοῦν ἔχει, καὶ ὅτι μὴ χρηστόν σε ὑπέλαβε, δικαίως ἀπεχθανόμενος ὡς ὕβρει πλυνόμενος, οὐδ' ὑπακούεις. Εἰ δ' ἀπιστήσῃ τὰ οὕτως γραφόμενα, ὅτι νοῦν ἔχων ἐστὶ, καὶ ὅτι χρηστόν σε εἶναι πεπειστευκεν, ὡς τιμώμενος, φιλίχ θελγόμενος ὑπακούειν ἐπίστασαι. Ἐπιστήσαμεν οὖν κακόν σε εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο φιληθησόμεθα· φιλούμενοι δὲ τὰ ἡμῖν φίλα εὖροιμεν· φίλον δὲ ἡμῖν τὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπολυθῆναι. Ἐρρώσο.

I'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Διπλοῦς ὁ ἄνθρωπος, ὃ ἄρχόντων μέγιστε, ἐκ σώματος φημι καὶ ψυχῆς. Διπλοῦς δὲ καὶ ὁ λόγος, ὁ μὲν προφορικὸς καὶ ἐγγράμματος, ὁ δὲ νοερός τε καὶ ἐνδιάθετος. Ἐνθα δὴ ἐνθα ὁ προφορικὸς καὶ ἐγγράμματος ἀκολουθεῖ τῷ ἐνδιαθέτῳ καὶ ψυχικῷ, ἀληθεύειν πιστεύοιμεν, καὶ πιστεύσητε (1) στέρξοιμεν· ὅπου δὲ μὴ ἀκολουθεῖ, ἀπιστήσομεν καὶ ἀποπεμφόμεθα. Τοίνυν μὴ ἀκολουθοῦντι τῷ ἐνδιαθέτῳ καὶ νοερῷ τὸν προφορικὸν καὶ ἐγγράμματον ἐπιγνόντες, μὴ στέρξαντες ἀνανεύομεν. Ἀλλ' εἴποι τις, πῶς γινώσκεις τὸν ἐνδιάθετον; Ἐκ τῶν χρηστῶν πράξεων, εἴποισι ἄν. Ὅπου δὲ χρησταὶ πράξεις ἀνδρός, χρηστὰ νοεῖται καὶ τὰ γραφόμενα. Εἰ δὲ χρηστὸς μὲν κατὰ ψυχὴν ὁ πέμψας, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν πραγμάτων πάντες ὁμολογοῦσι, μὴ χρηστὰ δὲ τὰ ποτὲ καὶ ἅπαξ γραφόμενα, δοκιμασίαν ἄλλ' οὐκ ἀληθειαν, καὶ παιδιὰν ἄλλ' οὐ σπουδὴν ἢ σφάλμα τοῦ τὸ γράμμα γράψαντος, ἄλλ' οὐχὶ τοῦ τὸ γράφειν προστάξαντος εἴποισι· οὐδεὶς γὰρ τῶν καλῶν αὐτὸς ἑαυτῷ οἶδε μάχεσθαι, οὐδὲ τὸν προφορικὸν τοῦ ἐνδιαθέτου φέρειν πολέμιον, οὐδὲ τῆς ὁσημέραι πράξεως τὴν τινὰ πράξιν καὶ ἰδιάζουσι (2)· τοῦτο γὰρ τῶν στασιαζόντων ἐκ κακίας πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἄλλους. Ἐρρώσο, ἔρρώσό μοι ὁ μὴ διπλοῦς (3) τῷ λόγῳ καὶ διπλοῦς τῷ κράματι.

(1) Γρ. ἴσ. Πιστεύσαντες.

(2) Διέστραπται τὸ χωρίον προδήλως.

(3) Τὸ χειρόγρ. Διπλοῦν.

ΙΑ'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Τὸ λευκὸν καὶ καθαρὸν, ὃ ἀρχόντων μέγιστε, ὅπερ εἰς βάθος μὴ φυσικῶς ἔχεις, γνώμη δὲ κυροῖς καὶ αὐξάνεις ὅσαι ἡμέραι, ὑπὸ γραμμάτων τῶν (1) ἐκ μέλανος νικηθῆναι οὐ δύναται· τὸ μὲν γὰρ σύμφυτον τε καὶ δυσαπόβλητον· τὸ δὲ τέχνη σὺν ἐπιτηδειότητι ἐγγιγνόμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἐξίτηλον καὶ ὕδατι ἐκπλυνόμενον. Εὖ οἶδμεν εἶ τοῦ φυσικοῦ, ἀπαλειφθήσεται (2) δὲ τὸ θέσει καὶ τεχνικὸν τῆς ταύτης γραφῆς· οὐδὲ γὰρ ὕαλος νικῆσαι δύναται τιμίου λίθου διαφανείαν, οὐδὲ βαφὴ ἄνθος, οὐδ' εἰκὼν ζῶον, οὐδ' οἶκος οὐρανόν. Οὕτω οὐδὲ γράμμα τὸ ἐκ μέλανος νικήσει, ὅπερ φθάσας κατὰ ψυχὴν ὁ λεόντιος ἐδήλωσεν, ἐπεὶ μὴ δύναται τὰ θέσει καὶ τέχνη ἔξιν καὶ φύσει νικῆσαι. Ἐρρώσο.

ΙΒ'.

Τοῦ αὐτοῦ. Συμεὼν ἄρχοντι Βουλγαρίας.

Θαρρείς πρὸς ἀλήθειαν, ἀρχόντων ὁ ἀληθέστατος, θαρρείς πρὸς τὴν ἐπαινετά· θέλεις δὲ καὶ τὸ σὺν οὐχὶ ἐν ἴσῳ τοῦ τῶν ἄλλων πιστεύεσθαι· ναί, καὶ τὴν δοκοῦσαν κατὰ παιδιὰν ἄρνησιν, ὁμοίαν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ καὶ νομίζεσθαι τῆς ἐτέρων ἀληθοῦς κατανεύσεως. Δείκνυται οὖν ἐπιστολὴ ἀληθεύουσα πράγματι, καὶ δοκῇ τὸ ψεύδεσθαι γράμματι· ἢ ἢ ὑπὲρ τὴν τῶν ἄλλων ὑποπτευομένην ἀλήθειαν ἢ σὴ σοφῶς ὑποπταῖ παίζουσα καὶ κωμικευομένη ψευδομυθία. Καὶ τοῦτο θαυμαστόν, καὶ τοῦτο γέμον φιλάνθρωπίας, ἵνα, εἰ δοκῶν ψεύδεσθαι ἀληθεύεις, ἐπαληθεύοντός σου τίς ἔσται ὁ πιστεῦσαι δυνάμενος ὡς ψεύση πώποτε. ὦ ψεύδους ἐγγραμμάτου, ἀληθείας ἐμπράκτου γέμοντος! Οὕτω δοκῶν ψεύδεσθαι ἀληθεύεις, καὶ ἀληθεύων οὐκ εἰς ψεῦδος αὐθις ἀποκλίνεις. Ἐρρώσο.

(1) Τὸ χειρόγρ. Τόν.

(2) Τύ χειρόγρ. Ἀπολειφθήσεται.

ΙΓ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος πατρίκιος Συμεῶν
ἄρχοντι Βουλγαρίας.**

Μεμήνυκας τῷ σῷ πατρί τε καὶ βασιλεῖ (1), ὡς ἀποστελεῖς ἣν ἔχεις εἰχμαλωσίαν, καθὼς ἄρτι μανθάνειν ἔχω. Ἐγγραφας δὲ καὶ ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀποστελεῖς, ἵνα καὶ κατὰ σὲ ταύτην ἀναγνόντες νοήσωμεν. Τήρησον οὖν τὴν πρὸς τὸν σὸν πατέρα φιλανθρωποτάτην ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ μὴ τὴν πρὸς τὸν ἐκείνου δοῦλον, ὡς ἐγῶμαι, παίζουσιν ἄρνησιν, ὁμοῦ μὲν ἐπ' ἄξια τελῶν τῆς σῆς ἀρετῆς, ὁμοῦ δὲ τὸ καλὸν καὶ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐσχάτου καὶ κακοῦ μὴ νικᾶσθαι βουλόμενος. Οὕτω γὰρ σεαυτὸν καὶ τὸν πατέρα δείξεις πάντως ἀνύβριστον, καὶ μισθὸν ἀγήρω κληρονομήσεις· ἡμᾶς δὲ οὐ μόνον ἀλύπους ὡς μὴ παραγκωνισθέντας δείξεις, ἀλλὰ καὶ καλῶς πρεσβευσάμενους τιμὴν προξενήσεις. Ἐρρώσω.

ΙΔ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος Συμεῶν
ἄρχοντι Βουλγαρίας.**

Ἐδεξάμην σου τὴν ἐπιστολὴν, κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸν σταυρικὸν τύπον οὐ περιέχουσιν συνήθως, καὶ θαυμάζω τῆς σῆς ἀληθείας τὸ μέγα καὶ περιβόητον, πῶς τῷ ἀμφιβόλῳ τῆς μικρᾶς ἐκείνης γραφῆς, καὶ τῷ μὴ προχαραχθέντι κατὰ τὴν ἀρχὴν τύπῳ, τὸ μὴ ἀληθὲς αὐτῆς ἡρέμα πως ὑπεδήλωσας. Πιστεύσομεν οὖν τοῖς προγεγραμμένοις, ὅτι μὴ μόνον φιλανθρωπότατα καὶ ἀναμφίβολα καὶ πρὸς πατέρα καὶ βασιλέα, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν, ὡς ἔθος, ἐσταυρωμένα· ἀπιστήσομεν δὲ ταύτην σου τὴν ἐπιστολὴν, μᾶλλον δὲ τὴν κατὰ παιδιὰν μικρὰν ἀναβολὴν, ὅτι τάναντία πάντα τῆς προτέρας κεκτημένη φαίνεται.

(1) Τιμητικῶς πατέρα λέγει τὸν βασιλέα, ὅπως καὶ ταῖς προηγουμέναις β' καὶ δ', ἅτε δὴ βασιλέως ὄντος τοῦ ἐν τῷ βαπτίσματι τὸν Συμεῶν ἀναδεξαμένου.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος Λέοντι
αὐτοκράτορι. Ἀπὸ ἐξορίας.**

Λεπρωθεὶς οὐκ ἀπὸ γνώμης ἢ φύσεως, ἀλλ' ἐκ ψευδοῦς κωμωδικῆς
ἀδίκου γραφῆς, ὡς χρηστῷ τῷ Χριστοῦ μαθητῇ καὶ κεχρισμένῳ παρὰ
Χριστοῦ, μὴ ἐνδυάζων καταφεύγω, καὶ, οἶδα, καθαρισθήσομαι, καὶ
ὅτι τοῦτο πιστεύω, σωθήσομαι, καὶ εἰς οἶκον τῆς σῆς βασιλείας, ὡς
εἰς Θεοῦ ναόν, εἰσελεύσομαι, καὶ τῶν οὕτως τὸ ἀνεύθυνον γῆρας ἡμῶν
ὡς ὑπεύθυνον εἰσαγγειλάντων, ἔξω μὲν βασιλείων, ἔνδον δὲ δημίων
καὶ ποινῶν ἐπόψομαι.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος Λέοντι
αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Λύει μοι τὸ δέος μετὰ τοῦ σοῦ δικαίου καὶ τὸ παρρησίας ἀνέχε-
σθαι, δέσποτα, καὶ ἀνέχεσθαι κατὰ Μαρκιανόν τε καὶ Μάρκον, ὡς
ἔχω κρίνειν ὀρθῶς, τῇ πείρᾳ τοῦτο μαθών. Τί μοι βούλεται ταῦτα, ὦ
ιερά βίου παντός κεφαλὴ; Ἐπίστευον, ἔν' ἐντεῦθεν ἄρξωμαι, γέρας
ἀκίνδυνον εἶναι, κατὰ τὸν λόγον (1), τὴν σιωπὴν. Ἐπίστευον, φεῦ
ὁ μάταιος! ὑπ' ἀρχαιότητος τρόπου, φθόνου καθαρεύων παντός.
Ὅθεν σιωπήσας τὸ ἀληθεῦσαι, ὑπὸ τῶν τὰ ψευδῇ πλαττόντων νενί-
κημαι, καὶ προλαβεῖν ἐκ μεγαλοψυχίας ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνοίας, μὴ
βουληθεὶς κατ' ἐχθρῶν, παρὰ προλαβόντων ἐχθρῶν μικροῦ δεῖν τὴν
ἥτταν ἀπηνεγκάμην, ἐχθρῶν τρισαθλίων τὴν κακουργίαν ἐμοί (2),
καὶ δυσμηχάνων ἄνωθεν εἰς δόλου γραφάς· ἐχθρῶν τῶν τὸ βαρὺ καὶ
ἀμειδὲς μὴ χαλῶντων πώποτε κατ' ἐμοῦ, μηδὲ τὸ ταυρηδὸν ὑποβλέ-

(1) Ἔστι καὶ τὸ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας. Τουτὶ τὸ ἔπος Στοβαῖος μὲν εἰς Ἀθη-
νόδωρον ἀναγράφει [Ἀνθολ. λγ', 5], ἄλλοι δ' εἰς Σιμωνίδην ἀναφέρουσι τὸν Κεῖον
[Βλ. Leutsch σημ. εἰς τοὺς Ἑλληνας Παροιμιογράφους, τόμ. Β', σελ. 422].

(2) Παραλελειφθαί τι δοκεῖ ἀβλεψίᾳ τοῦ ἀντιγραφέως.

ειν (1), μηδὲ Σισυφείους δόλους (2) κινεῖν, μηδὲ ψιθυρίζειν ψευ-
 ῶς, μηδὲ λαλεῖν καὶ περιλαλεῖν εἰς ὧτα πολλῶν, ἵνα τέχνη τὴν φή-
 νην τρέχειν ποιήσωσι πανταχοῦ. Οὕτως, ἔν' αὖθις εἶπω, λέγειν ὁκνῶν,
 μὴ ἔχειν πράγματα μηδὲ θορυβεῖν σου τὸ κράτος, εἰς πραγμάτων
 πλῆθος καὶ θορύβους ἐνέπεσον, ἀλλ' οὐ τῶν προλαβόντων εἰς τέλος
 δίκαια, οὐδ' ἡ κατὰ κρισις τοῦ πιθανῶς καταιτιαθέντος· ὧν αἰτιῶν
 καὶ κενῶν λοιδοριῶν, εἰ μὴ δεικνύων ἢ ἀπομνύων τὸ πλῆθος ἀποδυ-
 σαίμην, ἐκῶν καταλευσθῆναι βουλοίμην ἄν· οὐδὲ γὰρ ἐμαυτῷ κακόν
 τι σύνοιδα· μαρτυρεῖ μοι τὸ συνειδὸς, καὶ μετὰ τούτου θεομήτωρ ἡ
 πολιοῦχος. Οὕτως Σαθρὸν πανταχοῦ, κατὰ τὴν παροιμίαν (3), τὸ
 ἥπιον· οὕτως τὸ κακοῦργον δραστήριον, ἐξ ὧν κατεκρίθην τὴν ὑπε-
 ρορίαν ὁ γέρων φεῦ! ὁ γέρων ἐγώ· τὸν ἔφιππον δρόμον ὁ ἀσθενής· ὁ
 ἀσθενής, οἴμοι! τὴν πέτραν τὴν ὑψηλὴν, καὶ φερώνυμον, καὶ ξηράν·
 ὁ ξηρανθεὶς ὁδῷ, καὶ πόνῳ, καὶ χρόνῳ, καὶ λογισμῷ πρεσβειῶν· ναὶ,
 τὴν φερώνυμον, καὶ ἄποπτον, καὶ ἄτοπον, καὶ, κατ' Εὐριπίδην εἰ-

(1) Τοῦτο περὶ Σωκράτους φησὶ Πλάτων, ὅτι ταυρηδὸν ὑπέβλεψεν ὥσπερ εἰώ-
 θει, πρὸς τὸν ὀρέξαντα αὐτῷ τὴν κύλικα στρατιώτην τῶν Ἐνδεκα [Φαίδ. τόμ. Α',
 σελ. 154. Teubn.]. Καὶ Αἰσχύλον δ' Ἀριστοφάνης ταυρηδὸν βλέποντα παρίστησιν,
 ἔνθα ὁ Σχολιαστής: «Τοιοῦτος γὰρ τῷ σχήματι ὀργιζόμενος Αἰσχύλος» [Βάτρ. ζ. 804].

(2) Σισύφου μηχαναὶ ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφάνει [Ἀχαρν. ζ. 391], ἔνθα ταῦτα
 ρησὶν ὁ Σχολιαστής: «Δριμύν τινα καὶ πανοῦργον παραδεδώκασιν οἱ ποιηταὶ τὸν Σίσυ-
 ρον, διὰ μιᾶς λέξεως παρ' Ὀμήρου δεδιδαγμένοι [Ἰλ. Ζ, ζ. 153]:

Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὅς κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν».

Καὶ τῶν μὲν δόλων καὶ μηχανῶν αὐτοῦ τὰ καθ' ἕκαστον πλατύτερον διέξεισιν ἡ μυ-
 θολογία· τὴν δὲ παρὰ τῶν θεῶν καταγνωσθεῖσαν αὐτοῦ ἐν τῷ Ταρτάρῳ ποινήν περιέ-
 γραψεν ἡ θεσπεσία τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ γραφὶς ἐν τοῖς ἀμιμήτοις ἐκείνοις στίχοις [Ὀδυσ.
 Δ, ζ. 593—600]:

Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

Ἦτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
 Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι

Ἀκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταίς·
 Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Αὐτὰρ ὅγ' ἄψ ὥσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἰδρῶς

Ἐρῶρεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Ἐντεῦθεν καὶ Δερκυλλίδας ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγὸς Σίσυφος ἐπεκλήθη, διὰ τὸ τοῦ
 τρόπου μηχανικὸν καὶ πανοῦργον [Ξενοφ. Ἑλλην. Γ', α', 8].

(3) Ἀγνώστος, ἔμοιγε οὖν ἡ παροιμία.

πεῖν (1), ὑψηλόκρημον· τὴν ὀλέθρους ἔχουσιν καὶ εἰς ἄδου φέρουσαν· τὴν ἄψαλτα καὶ ἀνέορτα πάντα μοι δείξασαν· τὴν πικρὰν καὶ αὐτοῖς πτηνοῖς φοβεράν· ἣν περιεῖρώγασι φάραγγες· ἣν περιστοιχοῦσι τένοντες, καὶ οὗτοι τραχεῖς, καὶ οὗτοι βαραθρώδεις· ἐν ἧ καὶ θηρίων τὰ ἀλτικὰ πάντως ἀθήρευτα τῷ δυσκόλῳ ταύτης εἰσὶν. Ἔστι καὶ ταῦτα· τρέμω ἐκ ταύτης καὶ παλλόμενος λήγω· ἐφ' ἧς λιθοφόρος ὁδὸς ἐστὶ στενὴ τε καὶ δυσέμβατος, ἀμφίκρημνός τε καὶ ἀμφιτάλαντος· ἥ καὶ πρὸ τοῦ πεσεῖν ὄψει μόνῃ λύει τὸν βλέποντα· πέτραι ἐκείνην, ἣν προὔξενήσαν μοι ἐχθροὶ, ἰδίους ἀγροὺς πρὸς τοὺς πρόποδης ταύτης ἔχοντες, ἵν' ἔχω καὶ τούτῳ ἐπιπληκτίζεσθαι· πέτραι τὴν τὸ ὠχρὸν ἐπιβαλοῦσαν ἐπὶ τῷ εἶδει μου, τὴν τὸ καλῶς βλέπειν καὶ ἀκούειν ἐμὲ στερήσασαν. Ἐξώλεις ἀπόλοιτο οἱ κατάρατοι καὶ ψευδεῖς κατήγοροι, οὓς ἴδοιμι ἀνακηρυττομένους, ὧ πάντων Κύριε, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὑπὸ δημίων· οἱ κατάρατοι καὶ αἰεὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, κρητίζοντες (2)· οἱ Τελχίνων βασκάνων (3) βαρύτεροι, οἱ σκαιὰ καὶ πᾶσι φρονοῦντες ἐχθρά· οἱ μὴ δεξιοὶ τοῖς τρόποις ποτέ· οἱ δεινοὶ τοῖς σκέμμασι καὶ καταφλυαροῦντες ἀνύπαρκτα· οἱ ἐξεστηκότες, καὶ μεμνηνότες, καὶ δεόμενοι ἐλλεβόρου, οὐ τοῦ κοινοῦ, τοῦ δὲ ἀπὸ Φωκί-

(1) Ἡ φράσις ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλῳ [Προμ. Δεσμ. 5]:

..... Τὸν δὲ πρὸς πέτραις
Ἵψηλοκρήμοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι.

Ἐκ τούτων δὲ τῶν λόγων τοῦ Λέοντος εἰκάσειεν ἂν τις, ὅτι τῆς ὑπερορίας αὐτοῦ τόπος ἦν ἡ Ἵψηλὴ πόλις κειμένη κατὰ τὸ Χαρσιανὸν λεγόμενον θέμα, πρὸς τὰ τῆς Καππαδοκίας μεσόγεια [Κωνστ. Πορφυρογ. Περὶ θεμ. σελ. 6. — Κεδρην. σελ. 1051]. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐάλω ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ πάντες οἱ κάτοικοι ἠχμαλωτίσθησαν [Λέων Γραμ. σελ. 475. — Κεδρην. ἐνθ. ἀνωτ.], τὸ δὲ συμβῆναι τοῦτο τίθησιν ὁ Murali τῷ 887 ἔτει [Essai de Chronograph. Byzant. σελ. 468], εἰκὸς τὴν Λέοντος ὑπερορίαν μικρῷ πρότερον γενέσθαι.

(2) «Κρητίζειν»: ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν ἔταττον τὴν λέξιν, καὶ φασὶν ἀπὸ τοῦ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι. Λέγεται γὰρ διαφορᾶς ποτὲ γενομένης τοῖς ἐν Τροίᾳ Ἑλλησι περὶ τοῦ μείζονος, καὶ πάντων προθυμουμένων τὸν συναχθέντα χαλκὸν ἐκ τῶν λαφύρων πρὸς ἑαυτοὺς ἀποφέρεισθαι, γενόμενον κριτὴν τὸν Ἰδομενέα, καὶ λαβόντα παρ' αὐτῶν τὰς ἐνδεχομένας πίστεις ἐφ' ᾧ κατακολουθῆσαι τοῖς κριθησομένοις, ἀντὶ πάντων τῶν ἀριστεύων ἑαυτὸν προτάξει. Διὸ λέγεσθαι τὸ Κρητίζειν» [Ζηνοδ. Παροιμ. Δ', 62].

(3) Οἱ Τελχῖνες, κατὰ Νικόλαον τὸν Δαμασκηνόν, Κρηῖτες ἦσαν τὸ ἀνέκαθεν, βάσκανοί τε σφόδρα καὶ φθονεροί [Παρά Στοδ. ΛΘ', 56. — Πρβλ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει, καὶ Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. I, 5, 525, σελ. 771. Rom.].

δος (1). Ἀπόλιντο, ναὶ Κύριε, καὶ φθαροῖεν μετὰ τῶν πολυαγκί-
στρων δελεάτων καὶ ἀκατανοήτων σκανδάλων αὐτῶν· οἱ ἐκείνην μοι
τὴν πέτραν προὔξενησαν, ὡς λίθου τὴν γνώμην ὄντες τραχύτεροι.
Οὐ γὰρ ἐγὼ τὴν ἀρετὴν κατὰ Στέφανον (2), ἔν' εἶπω τάναντία.
Λέγω βούλει τὰ λείποντα; ἀλλ' ὅρα μὴ πάθῃς τὴν ψυχὴν· τοὺς
ἀνδοβολουμένους καθ' ὑπαλλαγὰς περὶ τὴν πέτραν φρουροὺς, ὧν οἱ
μὲν ἦσαν θηριοτροφοῦντες ὀργὴν, οἱ δὲ κεκαρωμένοι θυμῷ. Καὶ οἱ μὲν,
ὥσπερ σκορπίους ἀκρατισάμενοι (3), οἱ δὲ, ῥάδιοι πρὸς ἀναισχυντίαν
τῷ ὀφθαλμῷ. Καὶ οἱ μὲν, βορείων βαρβάρων πάντως σκυθικώτεροι,
αἱ δὲ, μηδὲ καταπλάττεσθαι δυνάμενοι τὴν χρηστότητα, ἀλλὰ γε-
λῶντες τὴν ἐμὴν ὀργὴν, ἀλλὰ παιδιὰν τὴν λύπην ποιούμενοι. Ἐὼ τὸ
συχνῶς ὑπὸ τούτων περισοβεῖσθαι με, καὶ εἶναι πενήτων πάντων κα-
κώτερον, καὶ πᾶσι κατὰ πάντα τοῖς βουλομένοις, πλὴν ῥαπισμάτων
καὶ κονδύλων, ἐκκείμενον. Ἐὼ τὴν ἀλουτίαν, τὴν χαμευνίαν, τὸ
διψῆν καὶ αὐτὸν τὸν ὀξίνην οἶνον καὶ ἐντροπίαν, τὸ πεινῆν καὶ αὐτὰς
τὰς ἐκ κριθῶν μάζας, καὶ τέλος τὴν ἀπορίαν καὶ τὸν στενὸν κομιδῇ
βίον ἐκείνον τὸν ὄντως ἀβίωτον, ἐν ᾧ ἦν ἄπορα τὰ ἐμὰ, ἐφ' ᾧ οἴχη-
τίον ἦν εἰς ἄδου καλὸν, ἢ τὸν ἄδηλον ὁσημέραι θάνατον παρεκδέχε-
σθαι. ὦ τύχη, ἢ με κεκλήρωσαι, μᾶλλον δὲ ἁμαρτία! Πῶς εἶπω τὴν
τῶν οἰκείων στέρησιν, τὴν τῶν φίλων, τὴν τῶν θεραπόντων, ὑπέρφευ!
αὐτῆς τῆς ἐπιληπτιζούσης συζύγου, ἣν οὐκ ἀπερρίμμεν καὶ τῶν
ἀσῆμων ἡγαγόμεν! (4), ἥς ἐν ἔτεσιν ἕξ ὅλοις ἤδη νοσηλεύων τὸ πάθος
πάσχω οἷα ἐπὶ τῷ Ὁρέστη ἢ ἀδελφῇ, ἢ ἐπὶ τῇ Κασσάνδρᾳ ἢ μήτηρ
Ἐκάβῃ καὶ ὁ πατὴρ Πρίαμος! Τὶ δεῖ τὸ τῶν ἀκουσμάτων λέγειν βα-
ρύτερον, τὴν ἀρπαγὴν τῶν ἐμῶν σκευμάτων φημί; (5) ὦ σοφία, καὶ

(1) Δηλονότι τοῦ ἐξ Ἀντικύρας πόλεως Φωκικῆς· ἄριστος γὰρ τῶν ἄλλων ὁ ἐντεῦθεν
Ἠλέθορος, κατὰ Διοσκορίδην [Περὶ ὕλ. ἱατρ. Δ', ρμθ'.—Πρβλ. καὶ Στράβ. Θ', γ'.
§. 3. Κορ. καὶ Θεοφρ. Φυτ. ἱστορ. Θ', 9].

(2) Λιθοβολούμενος γὰρ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ὁ Στέφανος ἐφώνει ὑπὲρ τῶν λιθαστῶν
αὐτοῦ: «Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην» [Πράξ. Ζ', 60].

(3) Παροιμιωδῶς εἴρηται τοῦτο, καὶ ἔστι παραπλήσιον τῷ: Σκορπίους βέβρωκεν·
πρὸς τῶν ὀργίλων [Ἰδ. Μακαρ. Ῥοδωνιάν Ζ', 72, ἐν τοῖς τοῦ Leutsch Ἑλλησι Παροι-
μιογράφοις, τόμ. Β', σελ. 208].

(4) Ἐκ τοῦ Ἀλκίφρονος Α', 6: «ἡγάγου με οὐκ ἀπερρίμμεν οὐδὲ μίαν τῶν
ἀσῆμων.» Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ συγγραφέως καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἐπιστολῶν Α', 8. 20 ἐλή-
θησαν καί τινες τῶν ἀνωτέρω εἰς τὸ στενὸν τοῦ ἐν ὑπερορίᾳ βίου ἀναφερομένων φράσεων.

(5) Ὑπαινίττεται ἴσως τὰ πονηθέντα αὐτῷ οἰαδήποτε συγγράμματα.

λόγοι, καὶ νόμοι πολιτικοί! Καλὸν γὰρ καλὸν, τραγικώτερον καταδα-
κρυσάμενον ἀποκλαύσασθαι τὰ ἐμὰ. Εἶπω τι κελεύεις τῶν σῶν καὶ
παρὰ πᾶσιν ἐπαινουμένων; Αὐτοκράτορ αὖγουστε, ἐν τοῖς μεγάλοις
βασιλεῦσι τέταξαι, ἐν τοῖς σοφοῖς, ἐν τοῖς θαυμαζομένοις, ἐν τοῖς
ἀτυχήματα φέρειν δυναμένοις τῶν ὑπὸ χεῖρα. Πόθεν οὖν, πόθεν, ὦ
δικαιότατος, ἐφάνης μόνῳ ἐμοὶ τοῦ δικαίου δικαιότερος, καὶ τοῦ κα-
νόνοιο ἰθύτερός τε καὶ ἀκριβέστερος, μηδὲν καταλιπὼν εἰς ἐξέτασιν τοῖς
ἐκεῖθεν δικαιοτηρίοις Θεοῦ; ἀπὸ γλωσσῶν; ἀλλ' οἶδας, ὡς πολύστρο-
φος γλῶσσα μερόπων ἀνθρώπων, κατὰ τὸν Ποιητὴν (1). ἀλλ' ἐκ
φθονούντων; καὶ κατενόησας ὡς: *Φθόνος εἴργει τὰς εὐτυχίας*,
κατὰ τὸν τραγωδόν (2). ἀλλ' ἐκ μισούντων; καὶ ψάλλεις καταπαν-
νυχίζων, ὡς ἔστι καὶ *μῖσος ἄδικον*, κατὰ τὸν λυρωδόν (3). ἀλλ' ἀπὸ
γαμβροῦ νεογάμου καὶ φιλοπλούτου, καὶ τὴν πρεσβευτικὴν ἀπουσίαν,
καὶ τὴν νῦν ὑπερορίαν περιουσίαν ἰδίαν ἀδίκως οἰομένου; τὸν πατρο-
κτόνον Ἀβεσσαλῶμ. (4) ἐνθυμήθητι, ἵνα μὴ λέγοιμι τὰ παρ' ἀδελφῆς
κατ' ἀδελφοῦ, καὶ τὸν φθόνον, καὶ τὴν λέπραν, καὶ τὴν μόλις ἴασιν.
ἀλλ' ἀπὸ δούλων; οὐκ ἤκουσας τὰ τοῦ κυριοκτόνου Ἱεροβοάμ (5);
οἶδα, ἤκουσας· οὐκ ἀνέγνως Ἑρμογένους λέγοντος: (6) «*Φύσει γὰρ
ἐχθρὸν τὸ δοῦλον τοῖς δεσπόταις*»; ἐπίσταμαι ὡς ἀναγνοῦς ἐπέ-
γνως τὰ μάλιστα. Τί δέ; Βλέπεις πάντως καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ὑπ'
εὐεργετουμένων τῶν σῶν δούλων τῇ σῇ βασιλείᾳ κατατυρευόμενα.
Οἶδα, συνῆκας βλέπων. Μέχρι τίνος οὖν ἐξ ὁμοίων ὑπερόριος ἔσομαι,
νῦν μὲν τῆς πατρίδος, νῦν δὲ τῆς τιμῆς, καὶ νῦν μὲν τῶν δωρημά-
των, νῦν δὲ τῆς θεᾶς τῆς σῆς; Ἐφυγε καὶ Ἀριστείδης, ἀλλ' ἐπα-
νῆλθε· καὶ Ξενοφῶν, ἀλλ' ἐσέσωστο· καὶ Θεμιστοκλῆς ἐν ἄλλοτρίοις,
ἀλλ' ἐτιμήθη τὰ μέγιστα· καὶ Δημοσθένης, ἀλλ' ὁ φθόνος αἴτιος. Δέ-

(1) Ἐννοεῖ ἴσως τὸν στίχον τοῦτον [Ἰλ. Υ', 248]:

Στρεπτή δὲ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι

Παντοῖοι

(2) Ἀδῆλος ἔμοιγε οὖν ὁ τραγικός ποιητής, ἐξ οὗ τὸ ἔπος μετελληπται· καὶ ἴσως
ἐστὶν ἐκ τίνος τῶν ἀπολωλότων δραμάτων.

(3) Τὸν Δαβὶδ δηλονότι [Ψαλμ. κδ', 20].

(4) Βλ. Β' Βασιλ. ιε' — ιθ'.

(5) Βλ. Γ' Βασιλ. ιε' — ιγ'.

(6) Ἐν τῷ περὶ τῶν στάσεων γ' [Βλ. Rhetor. Graeci τόμ. II, σελ. 144.
Teubn.].

χο δὴ καὶ αὐτός, αὐτοκράτορ, δέχου καὶ ἀποδέχου τὴν δέησιν, καὶ σῶε καὶ περισώζε, σωτὴρ φανείς ὡς ἐκ μηχανῆς ἀνεξίκακος. Ναί, σῶε· οὐδὲ γὰρ ἄμισθον τὸ εὐποιεῖν ἐκ Θεοῦ. Οὐδὲ τὰ δάκρυά μου κατέλεεις τὰ πολλὰ πολλάκις χεόμενα; οὐδὲ πρὸς συμπάθειάν σε τὸ ἀνερσοκομεῖν καλεῖ; οὐδὲ τὸ φθειριᾶν ὑπὲρ τὸν Καλλισθένην (1); οὐδὲ τὸ αὐχμεῖν ὑπὲρ Ζήνωνα (2); οὐδὲ τὸ ὑδεριᾶν ἐξ ἀκινησίας ἐν ἴσῳ τῷ Φιλοκτῆτῃ (3); οὐδὲ τὸ ἄμισθον τῶν τοσούτων ἐτῶν; Φιλανθρωπεύθητι παρακαλούμενος ὑπὸ τῆς σῆς φιλανθρωποτάτης ψυχῆς, καὶ ἀνακάλεσαι τὸν ὅλη ψυχῇ παρακαλοῦντα. Ἐπανέρχεται γὰρ καὶ ἀπὸ ζάλης γαλήνη, καὶ ἐξ αὐχμῶν ἐπομβρία, καὶ ἀπὸ χειμῶνος ἔαρ, καὶ ἀπὸ νόσου ῥῶσις, καὶ ἀπὸ σκότους καὶ νέφους ἥλιος φαίνων λαμπρὸν, καὶ τέλος, τῇ τῶν ἐναντίον φυγῇ τὰ ἐναντία πάλιν ἐπάνεισιν. Ἐπανέλθοιμεν καὶ ἡμεῖς ἀπορρίψαντες τὴν ἐνορχουμένην τῶν προσώπων ἀχλύν. Ἐπανέλθοιμεν δὲ ὡς χελιδῶν ἐν ἔαρι, καλὰ κελαδήσαντες ὑπὲρ αὐλὸν κιθαριστήριον διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταυτησί, ᾧ φιλόλογων καὶ φιλακροαμόνων καὶ δικαίων βασιλέων ὁ κάλλιστος. Τί

(1) Τὸν μαθητὴν καὶ ἀνεψιαδοῦν Ἀριστοτέλους, περὶ οὗ τάδε φησὶ Λαέρτιος: « Δόξας γὰρ Ἑρμολάῳ συμμετεσχηκέναί τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐπιβουλῆς, ἐν σιδηρᾷ περιήγετο γαλεάγρα, φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος· καὶ τέλος λέοντι παραβληθείς, οὕτω κατέστρεψεν » [Βιβλ. Ε', 5.—Πρόβλ. καὶ Πλουτ. Ἀλέξ. νέ, καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει].

(2) « Ἐχαιρε δὲ [Ζήνων], φασί, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαταῖς » [Διογ. Λαέρτ. Ζ', 1]. Περὶ τοῦ χωρίου δὲ τούτου τοιάδε ὁ κλεινὸς Ἀσώπιος σημειοῦται: « Ἐγὼ νομίζω ὅτι, ὁδηγούμενοι ἐκ τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσης ἣτις ὀνομάζει **ἡλιοκαυτα** (ὁψάρια δηλαδή) τοὺς ἐν ἡλίῳ ξηρανομένους ἰχθύας, δὲν σφάλλομεν ἐάν, εἴτε τὸ **ἡλιοκαταῖς** κρατοῦντες εἴτε εἰς τὸ **ἡλιοκαῖσι** τρέποντες αὐτὸ [τοῦθ' ὅπερ καὶ ἄλλοι πρὸ τοῦ ἡμετέρου Ἀσωπίου ἐσημειώσαντο. Καὶ ὅρα μοι τὰς εἰς Δ. Λαέρτιον Ἐπιστάσις καὶ Διορθώσεις Αἰγιδίου τοῦ Μεναγίου σελ. 158. Lond. 1667], ἐρμηνεύσωμεν τὸ τοῦ Λαερτίου ἡγάπα τὰ χλωρὰ καὶ τὰ ξηρὰ σῦκα, μὴ ἀφίνοντες τὸν Ζήνωνα νὰ ἐψηθῇ εἰς τὸν ἥλιον τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου τὴν καταφρόνησιν διὰ τῆς ζωῆς του ἀπέτισεν ὁ ἀτυχὴς Ὅτφρ. Μύλλερους » [Ἱστορ. τ. Ἑλ. ποιητ. καὶ συγγραφ. σελ. 809]. Σοφὰ μὲν ταῦτα, εἰ καὶ εἶχεν ἄν τις ἴσως ἀντειπεῖν, ὅτι οὐχ ὅλως ἀήθης τις τῆς τῶν Ἀθηναίων θερμοκρασίας ἦν ὁ Ζήνων, ὡς ὁ ἐξ ὑπερβορείων Μύλλερους, καὶ ταῦτα ἐν θερμότερᾳ γεννηθεὶς χώρα, τῇ Κύπρῳ, οὐδ' ὅτι ἔχαιρε πάντως ἡλιούμενος θερούς ὥρα καὶ τοῦ ἡλίου μεσουρανοῦντος· ἀλλὰ πρόδηλον ἐκ τῆςδε τῆς φράσεως τοῦ Λέοντος, ὅτι καὶ κατὰ τὴν Θ' ἑκατονταετηρίδα ἐφέρετο ἐν τοῖς χειρογράφοις ἡ γραφή: **Ἡλιοκαταῖς**.

(3) Περὶ οὗ ταῦτά φησιν Ὅμηρος [Ἰλ. Β, 5. 721—23]:

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἱῆς Ἀχαιῶν
Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου.

κλαίων αἵμασι ταῦτα γράφω δάκρυσιν ; Ἐμὸς ὁ ἔρως, ὃν ἐπιγράφομαι δεσπότην, καὶ γὰρ λάτρις πιστός, καὶ ἡ πίστις σώσει με. Διαχεῖ γὰρ καὶ τρέφει τοῦτο τὴν καρδίαν ἥδη μοι, καὶ οἰχήσεται τὰ δυσχερῆ, καὶ διαλάμψει μοι ἡμέρα, καὶ παρελεύσονται τὰ φάσματα μετὰ τῶν σκιῶν, καὶ σωθήσομαι ἢ φιλανθρωπία ἢ δικαιοκρισία.

ΙΖ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Ἐπειδὴ, βασιλεῦ, τῶν ἀττικῶν ῥημάτων ἡ δέησις μὴ πρὸς οἶκτον τὸ σὸν θυμούμενον μετεποίησεν, φέρε τῶν δαυϊτικῶν μελωδημάτων ἡ λύρα κηλησάτω σου πρὸς ἔλεον τὴν ψυχὴν, καὶ τῶν Χριστοῦ συμπαθῶν ἐνεργημάτων ἐπικλασάτω σου τὸ πρὸς μόνους ἡμᾶς ἀμείλικτον. Ἀλλὰ τίνα τὰ ἐκ Δαυὶδ; Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἔως πότε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; ἔως πότε ὑψωθήσονται οἱ ἐχθροί μου ἐπ' ἐμέ; Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε (1). Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν. Ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με. Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον μου. Ἴδε τοὺς ἐχθρούς μου, ὅτι ἐπληθύνθησαν, καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου καὶ ῥῦσαί με· μὴ καταισχυνηθεῖην ὅτι ἥλπισα μετὰ Θεὸν ἐπὶ σέ (2). Οὐ γὰρ ἐκάθισα μετὰ συνεδρίου ματαιότητος, καὶ μετὰ παρανομούντων οὐκ εἰσῆλθον (3) πώποτε. Τοίνυν, ἔνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, μὴ παραδῶς με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με (4). Εἰσάκουσον τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου (5), καὶ ἐξάγαγέ με ἐκ παγίδος ταύτης, ἧς ἔκρυψάν μοι· καὶ ἀγαλλιάσομαι καὶ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ ἐλέει σου. Ἦδη γὰρ ἡσθένησεν ἐν πτωχείᾳ ἡ ἰσχὺς μου· ἡδὴ τὰ ῥόστᾱ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν. Διατί; Ὅτι ἐπελήσθην ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ καρδίας· ὅτι ἐγενήθην ὡσεὶ σκεῦος ἀπολωλός. Ἀλλ' ἐπίφα-

(1) Ἐκ τοῦ Ψαλμοῦ ιβ'.

(2) Ἐκ τοῦ κδ'.

(3) Ἐκ τοῦ κε'.

(4) Ἐκ τοῦ κς', 12.

(5) Ἐκ τοῦ κζ', 2.

τὸ πρόσωπόν σου καὶ σωθήσομαι (1), καὶ ἐν λαῷ βαρεῖ αἰνέσω (2), δέσποτα. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐκ Δαυὶδ ἐλεεινολογούμενά μοι. Τὰ δὲ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ Δαυὶδ ποῖα ; Καιρὸς εἰπεῖν ἐστὶ. Φιλανθρωπεύ-
 θητι ὡς ἐκεῖνος· οὐδὲ γάρ οὐδὲ τὸν τελώνην (3) αὐτὸς ἀπώσατο, οὐ
 τὸν ἄσωτον (4), οὐ τὸν Ζακχαῖον (5), οὐ τὸν ἑκατοντάρχην (6),
 οὐδὲ τὸν Πέτρον (7) ἐν κλύδωνι, οὐδὲ τὸν Μάλχον (8) ἐν ξίφεσιν,
 οὐδὲ τὴν Χαναanaίαν (9) ὡς ἐθνικὴν, οὐδὲ τὴν Σαμαρεῖτιν (10) ὡς
 μαιχλικήν, οὐδὲ τὸν συσταυρούμενον (11) ὡς ληστήν, οὐδὲ τὸν Λογ-
 γῖνον (12) ὡς φονευτήν, οὐδὲ τὴν πόρνην (13) ὡς ἄσωτίας μεστήν.
 Μὴ βράδυνε πρὸς τὸν ἔλεον τοίνυν, χρηστὸς καὶ Χριστοῦ μαθητὴς
 καὶ ὢν καὶ φαινόμενος. Ὡκύμορος γάρ πᾶς ἐφήμερος, καὶ πίπτει καὶ
 νεότης εἰς γῆν, τὸ δὲ γῆρας ὅτι ταχύτατα. Τί πυροῖς ἄνθρωπον
 μετὰ μικρὸν οὐκ ἐσόμενον ; Δεῦρο μήτε σαυτὸν ἀφαιροῦ τοῦ χρη-
 στοῦ, μήτ' ἐμὲ τῆς εἰς τέρψιν εὐφροσύνης· οὐδὲ γάρ οὐδὲ πηγὴ λέ-
 γει, μὴ πῖνῃς· οὐδὲ ἄνθος, μὴ ὀσφρανθῇς· οὐδ' ὀπώρα, μὴ λάβῃς.
 Τοὺς ὄρνεις τὰ δένδρα δέχεται· τοὺς ἰχθύας δὲ πόαι θαλάττιοι· τοὺς
 λαγῶς αἱ πέτραι· τὰ ἔρποντα αἱ χεῖραί· τοὺς δ' ὑπερορίους οἱ τῶν βα-
 σιλέων φιλανθρωπότατοι. Ζητῶ δέ σε, καὶ τί θαυμαστόν ; οὐδὲ γάρ

(1) Ἐκ τοῦ λ'.

(2) Ἐκ τοῦ λδ', 18.

(3) Λουκ. ιη', 10—14.

(4) Ὁ αὐτ. ιε', 11—32.

(5) Ὁ αὐτ. ιθ', 1—10.

(6) Ματθ. ή, 5—13.

(7) Ὁ αὐτ. ιδ', 28—32.

(8) Ἰωάν. ιή, 10. Ἀτόπως μέντοι ἐχρήσατο τῷ λογίῳ· οὗτος γάρ ἦν ὁ ὑπὸ Πέτρου
 τὸ δεξιὸν ὥτιον ἀποκοπεῖς.

(9) Ματθ. ιε', 22—28.

(10) Ἰωάν. δ', 7—30.

(11) Λουκ. κγ', 40—43.

(12) Τὸν ἑκατόνταρχον φησί, τὸν μετὰ τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν εἰς τήρησιν τοῦ σταυρω-
 θέντος Κυρίου ταχθέντα· ὃς ἰδὼν τὸν σεισμὸν καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθη σφόδρα, λέγων,
 ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος [Ματθ. κζ'. 54]. Καὶ οὐκ ἐμφέρεται μὲν τὸ ὄνομα
 αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία παρέλαβεν ἐκ τῆς ἁνωθεν παραδόσεως, ὅτι
 μετὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασιν, τὸν στρατιωτικὸν λιπὼν βίον καὶ τὸν Χριστὸν ἐν τῇ
 ἰδίᾳ κηρύξας πατρίδι θανάτῳ μαρτυρικῶς ἐτελεύτησε· διὸ καὶ γεραίρει τὴν μνήμην αὐτοῦ
 τῇ ις' Ὀκτωβρίου.

(13) Λουκ. ζ', 37—50.

καλῶν ἀνέραςτος μόνος ἐγώ. Ἔλκει γάρ με τὸ κάλλος ὡς ἐφετόν, τὸ ἦθος ὡς συνετόν, τὸ δημηγόρημα ὡς λαμπρόν. Μὴ τοίνυν ἡ φυσική σου γαλήνη τραχυνέσθω ἐπὶ τῷ γήραϊ μου, μηδ' ἀποστεφανούτω τὸ σὸν ἥπιον ἐπ' ἐμοί. Εἰ δὲ μή, θνήσκω μετὰ μικρόν, καὶ τί σοι πλέον ἔσται ἢ βασιλικώτερον;

ΙΗ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Εἰ μὴ τῶν προτέρων ἐπιστολῶν τὸ παρακλητικὸν εἰς συμπάθειαν τὸ σὸν ἐκίνησε κράτος, δέσποτα, φέρε τὰς τρεῖς πρεσβείας ἀνθ' ἱκετηρίας, τὰς ἐν Βουλγαρίᾳ φημί, μέσον σοι, καὶ ἦν ἅπαξ ἐν Συρίᾳ πεποίημαι, δέκα πράξεις ἔχουσιν· ἐν αἷς τοῦτο μὲν, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν χιλιάδας αἰχμαλώτων ἐκεῖθεν λαβῶν, καὶ σπονδὰς ἐγγράφους εἰρηνικὰς ποιήσας ἐπανελήλυθα· τοῦτο δέ, τὰ τοῦ Δυρράχίου τριάκοντα φρούρια σὺν αὐτῷ πλούτῳ καὶ αὐτοῖς οἰκήτορσι τῇ βασιλείᾳ σου δῶρον προσήνεγκον, ἀποσπάσας, προφητικῶς εἰπεῖν (1), ὡς *λοβὸν ἐκ Λέοντος στόματος*, ταῦτα· καὶ τρίτη πρεσβεία τὴν ἀλωθεῖσαν ὑπ' Ἀγαρηνῶν Θεσσαλονίκην (2) κατοικῆσαι βουληθέντων Βουλγάρων, πείσας καὶ διώξας ἀπέλαβον. Εἰ δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἄραβα *Ἀμνηραλμουμηνὶ* (3) ἐννοήσης πρεσβείαν μου, οἶδα, κληθήσῃ, τὰ δέκα, ἣ ἔφην, τῶν εὐτυχημάτων μου ἐνεργήματα, εἰς τέλος ἀναθεώμενος ἐληλυθότα παναίσιον. Εἰρήνην τὴν ἔγγραφον λέγω καὶ τὴν ὑπαλλαγὴν τῶν ὁμοφύλων αἰχμαλώτων, καὶ οὓς μοι συνανεβίβασα πρέσβεις ἐκεῖθεν Ἀραβας προσκυνῆσαί σου τὸ κράτος μετὰ ποικίλων δώρων πολλῶν· ναὶ μὲν καὶ τοὺς ἱερεῖς Ἀντιοχείων, καὶ τοὺς ἐκ τῆς Θεουπόλεως, οὓς διὰ τὴν ἐπὶ σοὶ σύνο-

(1) Ἀμῶς γ', 12.

(2) Ἐάλω δὲ ἡ Θεσσαλονίκη τῷ 904 ὑπὸ τοῦ στόλου τῶν Σαρακηνῶν, ναυαρχοῦντος τοῦ ἀρνησιχρίστου Λέοντος τοῦ Ἀτταλέως, τοῦ καὶ Τριπολίτου ἀκούοντος ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς αὐτοῦ κατοικίας.

(3) Οἱ ἐν Βαγδατίῳ τοτηνικαῦτα ἐδρεύοντες χαλίφαι τῶν Σαρακηνῶν ἔφερον τὴν τιμητικὴν προσηγορίαν: Ἀμῖρ-ἄλ-μουμενὶν (=ἀρχηγέτης τῶν πιστῶν), ἅτε δὴ πρὸς τῇ κοσμικῇ καὶ τῇ πνευματικῇ ἐξουσίᾳ ἐπειλημμένοι.

δὲ (1) ἡγαγόμενῃ συνοδοιπόρους, ἄρας μέχρι τῆς πόλεως· ἔτι δὲ καὶ τὸ δὲ χώρας Σαρακηνῶν ποιῆσαι δασμοφορεῖσθαι τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, τῷ Ἀπεμβασάν καὶ Ἀβδελομέλεχ φημί· ἵνα μὴ λέγοιμι τὴν πρὸς Μελιτινίτας (2) ἄλλην εἰρήνην ἐγγράφον, καὶ ἣν ἐκεῖθεν ἔλαβον αἰχμαλυσίαν Γραικῶν, καὶ τὸ τούτων μείζον, τὸ μετὰ Ταρσιτῶν (3) δῆσαι σπονδὰς, καὶ αὐτὰς ἐγγράφους οὔσας, ἃς περιέχουσιν ἐπὶ δυσὶν ἔτεσιν τὸν πόλεμον μόνον συνίστασθαι, τῷ δὲ τρίτῳ καὶ εἰρηνεύειν, καὶ ὑπαλλάσσειν. Ἔχεις ἀντὶ παρακλητικῆς ταῦτα δεήσεως, ἔχεις, δέσποτα· Εἰ δὲ μηδὲ ταῦτά σε κινεῖ, ἀπόβλεψον ὡς γένος εἰμὶ συζύγου τῆς σῆς· ἢ δ' ἐμὴ (4) σύζυγος τῶν σοὶ προσηκόντων αἵμα τὸ ἐγγύτατον. Εἰ δὲ καὶ ξένος, θαυμαστὸν οὐδέν· ξένος καὶ ὁ Νεῖλος, ἀλλ' ἄρδει τὴν Αἴγυπτον· ξένοι καὶ οἱ ὄμβροι τῆς γῆς, ἀλλὰ ταύτην ἐμπιπλῶσι καρπῶν· ξένοι καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τοὺς ταύτης ἰχθῦς ἐκτρέφουσι· ξένος ἡμῶν καὶ ὁ ἥλιος, ἀλλὰ θάλπει σύμπαντας· ξένη καὶ ἡ χελιδὼν καὶ ἡ ἀηδὼν, ἀλλὰ τὴν μὲν τὸ ἔαρ, τὴν δὲ πᾶς οἶκος μὴ σοβῶν ὑποδέχεται· ξένη καὶ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ἄμικτος μίγνυται, καὶ μὴ κινουμένη κινεῖ, καὶ ζωοῖ τὸ χεῖρον ἡμῶν καὶ κοινὰ ποιεῖται πρὸς τοῦτο τινά. Φιλανθρωπεύθητι δὴ, καὶ δὸς χάριν τῷ σῷ θεράποντι καὶ αὐτός, ὃ θεραπευτὰ τοῦ Θεοῦ. Σῶσον καὶ ὑπόδεξαι, καὶ χορεύσω ῥυθμικὸν ὑπὲρ σκίρτον (5) σατυρικόν, καὶ κόρδακα (6)

(1) Ἀμφίβολον δοκεῖ τῷ ἀοιδίμῳ Δοσιθέῳ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρείας Εὐτυχίου ἐν τῷ αὐτοῦ χρονικῷ ἱστορούμενον, ὅτι, τῇ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος ἐγγράφῳ αἰτήσῃ, ὁ Ἀλεξανδρείας Μιχαήλ, ὁ Ἱεροσολύμων Ἡλίας καὶ ὁ Ἀντιοχείας Συμεὼν ἀπέστειλαν εἰς Κωνσταντινούπολιν τοποτηρητάς, οἱ συνεχώρησαν τὴν παρανομηθεῖσαν αὐτῷ τετραγαμίαν [Ἱστορ. τῶν ἐν Ἱεροσολ. πατριαρχ. Ζ', ιη', σελ. 740]· ἀλλ' ἡ προκειμένη μαρτυρία τοῦ Μαγίστρου αἶρει ἐκ μέσου πᾶσαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν.

(2) Τοὺς ἐκ Μελιτηνῆς πόλεως ἐπισήμου τῆς Καππαδοκίας ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κατεχομένης τοτότε.

(3) Τουτέστι τοὺς ἐκ τῆς Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ ταύτης κατεχομένης, οἱ καὶ ὑπὸ ἰδίου ἐκυβερνῶντο ἐμέρου.

(4) Ἐν τῷ χειρογρ. γέγραπται: **Εἰ δὲ μὴ.**

(5) Οὐ τῶν ἀδοκίμων δοκεῖ ἡ λέξις, καὶ σημαίνει ἴσως τὸν ἐν τισὶ τῶν νήσων καὶ ἀλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος χυδαιοδαρβάρως καλούμενον **Βαλλαριστὸν χορὸν** (ἀπ' ἐναντίας τοῦ **Συρτός**)· σκιρτηδὸν γὰρ χορεύουσιν αὐτόν. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐφεξῆς σημείωσιν.

(6) Τρία εἶδη ὀρχήσεως, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους· **Ἑμμέλεια** μὲν, τραγική· **Σίκιννις**, σατυρική· **Κόρδαξ**, κωμική, ἥτις αἰσχροῦς κινεῖ τὴν ὁσφύν. [Νεφ. 5. 540].

κωμικόν. Ῥίψον, ῥίψον, δέσποτα, τὸ ἄγαν βασιλικώτατόν τε καὶ ἀπαρρήσιαστον, καὶ ῥίψω τὸ σκυθρωπόν. Ἀναλαβοῦ τὸ πατρικόν, καὶ λήψομαι τὸ παιδρόν. Ἴδω μου τὸν ποθούμενον, ἴδω. Ἴδω τὸν ζητούμενον, καὶ θεάσομαι φῶς ἐλεύθερον καὶ γελῶν, καὶ ἡμέραν χαρμονικὴν καὶ λευκὴν. Μὴ μου τῆς ἱεσίας ὑπερίδης· μὴ, δέσποτα, μὴ. Μέχρι γὰρ τίνος ἡ κατήφεια τοῦ οἴκου τοῦ ἐμοῦ; μέχρι τίνος ἡ νύξ ἡ ψηλαφητή; μέχρι τίνος τὸ ἀκερσοκομεῖν ἐμὲ καὶ τοὺς ὑπ' ἐμὲ σύμπαντας; Μειδιάσον, ὦ ἥλιος ἐμός· ναί, μειδιάσον ἐπ' ἐμοί· μειδιάσον, καὶ γελάσομαι· ἡμερον βλέψον, καὶ χαρήσομαι· ἀπόδος ἡμῖν σὲ αὐτόν, καὶ πάντα λήψομαι.

ΙΘ'.

**Λέων Μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Μέχρι τίνος, ὦ δέσποτα, χοίρων, οὐκ ἀνθρώπων ὀμήγυριν, τὴν τῶν κατηγόρων φημὶ ψευδῇ πανήγυριν, ἀκούσῃ; Μέχρι τίνος τῶν ἐκείνους ἐρεθισάντων ἀρχαίων ἐχθρῶν τῶν ἀλόντων, λέγω, ποτὲ πρὸς δόλου γραφάς, καὶ παθόντων τὰς ἐκ νόμου ποινάς, ἐνωτίσῃ; Φεῦ, διασιλλαίνουσιν ἐπὶ τὸ συκοφαντεῖν λαμπρυνόμενοι! Φεῦ, αἴρονται, ὅτι περ ἀδίκους τέχναις ἐνίκησαν! Φεῦ, θροῦν σκωμμάτων εἰσάγουσι, καὶ τῆς πανουργίας τὸ καύχημα συγῶειν (sic) οὐ δύνανται! Τῆς ἀηδίας, δέσποτα, τῶν ἀπάντων! Διὰ ταῦτα πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων πορεύομαι· διὰ ταῦτα κλαυθμὸς εἰς ἀλεκτρυόνων ὥδ' ἀς ἐπιγίνεται μοι· ἐξ ὧν οὐδ' ἐπιγινώσκεσθαί με λέγουσιν οἱ γνώριμοι. Δαπανῶμαι γὰρ οἷά περ ἔλαιον ἐκ πυρός· δαπανῶμαι δ' εἰς τοσοῦτον, ὥς φάσματος ὁμοιον φέρειν τὸ πρόσωπον, καὶ δύεσθαι κατὰ γῆς ἐξ ἀδυναμίας ὅτι πολλῆς. Ἔστω τὸν γέροντα· οὐδὲ τὴν ἐπιληπτιζουσαν σύζυγον γραῖαν κατελεεῖς; ὦ γῆρας πικρότερον πενίας! Φεῦ, τίς ἔασις τῶν ἐμῶν κακῶν; Οὐ γὰρ οἶδ' ὅ,τι καὶ δράσαιμι. Ὁρκῶ σε τὴν τῶν σῶν γονέων εὐχὴν, σῶσον ὅτι τάχιστα· ὀρκίζω, καὶ γυνή, καὶ θυγάτηρ, καὶ τρία ἔκγονα. Νὴ τὰ Χριστοῦ μυστήρια, νὴ τὴν σωτηρίαν τῆς σῆς ψυχῆς, νὴ τὰ θεῖά σου φίλτατα, δέδεξο καὶ μὴ ἀπόσῃ τὴν δέησιν. Αὐθις δὲ

ἄγῳ δέομαι· οὐδὲ γὰρ μακρὸν ἤδη δίδωσιν, ὡς ὀρᾷς, τοῦ ζῆν μοι ὀν χρόνον ἢ φύσις. Μὴ ποιήσης ζητεῖν με κώνειον ἢ βάραθρον, σχοινίον ἄρτιον ἐν ᾧ κρεμήσομαι, ἢ, τὸ μετριώτερον, ἀγροικικὸν ἄκος ἐναψάμενον κατ' ἀγροὺς διάγειν οἷά περ οἱ πτωχεύοντες. Ἀλλὰ δειχθήτω νεότης (1) θάλλουσα τὸ γῆρας τὸ ἐμὸν διὰ σοῦ· τί γὰρ σου καὶ τῶν σῶν καλῶν γένοιτ' ἂν ἥδιον; Καὶ ποῦ ὁ ἴλεως ἐμοὶ (πάλιν καὶ πολλάκις λέγω, καὶ βρυχώμενος καὶ κλαίων βοῶ); Εἰς τί φθειριῶν καὶ καταπεπλημένος (2), καὶ ὑπτιάζόμενος κεῖμαι; Εἰς τί, ἔαρος ὄντος, οὐκ ἐαρίζειν δοκῶ, μιμνησκόμενος τοῦ λόγου, τοῦ ἡθους, καὶ τῶν ἄλλων σῶν ἀμυθήτων καλῶν; Σῶσον οὖν σῶσον, δέσποτα· καταδίκασον δὲ τὰ Λιβυκὰ θηρία (3), τοὺς ἀνεψήτους λίθους (4), τὰ Λήμνια κακὰ (5), τοὺς, κατὰ Πλάτωνα, μερμέρους (6)· ἐξ ὧν κλαίων Κροινικὰς φέρω λήμας (7), καὶ δάκρυα οὐ Μεγαρέων (8), ἀλλὰ πικρότατα. Ναί, καταδίκασον καὶ δεῖξον αὐτοὺς ὡς λύκον περὶ

(1) Τὸ χειρογρ. : Ἀλλαδειχθήτων νεότης.

(2) Γρ. ἴσως : Καταπεπληγμένος.

(3) Λιβυκὸν θηρίον : ἐπὶ τῶν ποικίλων καὶ πολυειδῶν τοῖς τρόποις. Πολυθήρου γὰρ οὔσης τῆς Λιδύης καὶ πολλῶν ζώων συνιόντων καὶ ἀλλήλοις ἐπιβαίνοντων, ἐξηλλαγμένα ἀποτελεῖ καὶ σύμμικτα ζῶα [Διογεν. Παροιμ. 5', 11].

(4) Παρὰ τὸ παροιμιῶδες : Λίθον ἔψεις, ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· περὶ οὗ βλέπε Leutsch καὶ Schneidewin "Ἑλλην. Παροιμιογρ. τόμ. Α', σελ. 130, 187 κ. 430 καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις. Ἀλλ' οὐκ εὐστόχως εἰρήσθαι ἐνταῦθα δοκεῖ.

(5) Ἐκ τοῦ παρ' Ἡροδότῳ ἱστορουμένου [5', 138] περὶ τῆς ἐν Λήμνῳ παρανομηθείσης ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀνδροκτασίας ἔσχεν ἀρχὴν ἡ παροιμία : Λήμνιον κακόν, περὶ ἧς ὄρα Ζηνοδ. Παροιμ. Δ', 91.

(6) « Μέρμερος πάνυ ἐστίν, ὧ Ἰππία, » ἀντὶ τοῦ δύσκολος, χαλεπός [Πλάτ. Ἰπ. Μείζ. τόμ. Γ', σελ. 377. Teubn.].

(7) Ἐν τῷ χειρογρ. γέγραπται : Λήθας· ἐστὶ δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων : «Λήμη δὲ ἐστὶ τὸ πεπηγὸς δάκρυον, ὅπερ ἐπικαθεζόμενον βλάπτει τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ γὰρ τῶν γερόντων δάκρυον παχὺ ὃν λήμας μεγάλας ποιεῖ» [Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 5. 581. Πρβλ. καὶ Διογεν. Παροιμ. Ε'. 63].

(8) Μεγαρέων δάκρυα : Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρυόντων, καὶ μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει. Λέγουσι γάρ, Βάκχιόν τινα Κορίνθιον γῆμαι τὴν Κλυτίου τοῦ Μεγαρέων βασιλέως θυγατέρα· ἧς ἀποθανούσης ἀναγκασθῆναι τοὺς Μεγαρέας ὑπὸ τοῦ Κλυτίου πέμπειν [ν'] παρθένους καὶ ἡῆθους εἰς Κόρινθον τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα καταθρηνήσιν. Οἱ δὲ φασιν ὅτι πλεῖστα δοκεῖ φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρέων σχόροδᾳ· ἐνθεν τὴν παροιμίαν εἰρήσθαι ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων, παρόσον οἱ ἐμπιπλάμενοι τῶν σκορόδων ἀποδακρύνουσι συνεχῶς ὑπὸ τῆς δριμύτητος. Ὅθεν τὰ μὴ ἐκ παθῶν μηδὲ ἐκ δάθους δάκρυα, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς, Μεγαρέων δάκρυα ἔλεγον [Ζηνοδ. Παροιμ. Ε', 8].

φρέαρ (1), ὡς κύνα παρ' ἐντέροις (2), ὡς αἶγα πρὸς μάχαιραν (3), ὡς κορώνην πρὸς σκορπίον (4), καὶ Καρπάθειον πρὸς λαγών (5). Δεῖξον Ἀχессαίου σελήνην αὐτούς, κατὰ τὴν παροιμίαν (6), ὅπως χαίρων ζήσομαι, καὶ θνήσκων χαιρήσομαι.

Κ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Λέοντι αὐτοκράτορι Ῥωμαίων.**

Οἶδα, δέσποτα μέγιστε, αὔγουστε, σεβαστέ, φερώνυμε, νικητά, τροπαιοῦχε, ὡς μάτην καταμέμφονταί μου τινές, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπιλέγοντες: « Ἐχθρὸν οὐκ ἔχει σοφός »· ἐπίσταμαι δὲ καὶ τοῦτο, ὡς τὴν γραφίδα νῦν μου κινουῦντος, πολλοὶ κινήσουσι τὴν κεφαλὴν κατ' ἐμοῦ, τί καταβοῶντες; ὅτι μὴ ἀντικατηγορεῖν δεῖ, μηδὲ σιωπᾶν μόνον ὅσα κακούργων αἰσχροῦ, ἀλλὰ καὶ ὅσα τῷ λέγοντι ἀσχημοσύνην οἶδε ποιεῖν, λέγει (7) φυλάττεσθαι. Ἄλλ' οὐ δυνατόν, ἀλλ' οὐ δίκαιον ἐνταῦθα μόνον· διατί; ἐπεὶ γλώσσης ἤρξαν ἀδίκου.

(1) **Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει** : παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων περὶ τι μάτην. Καὶ γὰρ ὁ Λύκος ἄπρακτος περίεισιν ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ πιεῖν, τὸ φρέαρ περιέρχεται. Ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι, ἐὰν τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ, περιεῖσι καὶ τηνικαῦτα τὸ φρέαρ μηδὲν ἀνύων [ὁ αὐτ. Δ', 100].

(2) **Κύων παρ' ἐντέροις** : ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρόντων· ἄχρηστα γὰρ ταῦτα καὶ δύσδρωτα καὶ δυσκατάποτα τοῖς κυσὶ [Μακαρ. Χρυσοκεφ. Ῥοδων. Ε', 39].

(3) **Αἶξ τὴν μάχαιραν** : ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς λανθανόντως κακὸν τι ἐπισπωμένων. Εἰληπται δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Κορίνθιοι αἶγα τῇ Ἡρᾷ ἔθυσον· κρυψαμένων δὲ τινων τὴν μάχαιραν, ἡ αἶξ τοῖς ποσὶ σκαλεύουσα ἀνέφηεν [Διογ. Παροιμ. Α', 52].

(4) **Κορώνη τὸν σκορπίον** : λείπει ἤρπασεν· ἐπὶ τῶν κακὰ σφίσιν αὐτοῖς ἐπαγομένων [Μακαρ. Ῥοδων. Ε', 19].

(5) **Καρπάθειος τὸν λαγών** : παροιμία. Διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγῶς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπηγάγοντο αὐτοί· καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τὸν σῖτον καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν βλαβῆναι. Ὁ γοῦν Ἀρχιλόχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη [Ζηνοδ. Παροιμ. Δ', 48].

(6) **Τὸ χειρόγρ.** : Ἀχессίου. — Ἀχессαίου σελήνη : ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον ἀναβαλλομένων πράξεαί τι. Ἦν δὲ κυβερνήτης, ὃς ῥάθυμος ὢν, ἔλεγε διὰ παντὸς ἀναμένειν σελήνην, ἵνα ἐν φωτὶ ὁ πλοῦς αὐτῷ γένηται [Διογεν. Παροιμ. Α', 57].

(7) **Γρ. ἴσως** : Λέγειν.

πεί τὴν πρεσβείαν τὸ ἐφ' ἑαυτῶν πάντως ἀπώσαντο, καὶ ἐκ μεγαλο-
 υχίας ἀνεβαλλόμεν τούτο εἶπεῖν. Τοιοῦτος ἦν τῶν ἐμὲ ψευδῶς κατη-
 ορησάντων θεραπόντων ὁ ποθητὸς εὐνοῦχος καὶ κύριος· εὐνοῦχος ὁ
 ἱλητὸς, καὶ μισητὸς ἐν πρεσβείᾳ φανείς, τὸ μὲν τῇ ἀνοίᾳ, τὸ δὲ τῇ
 ἰναιδίᾳ· ὅς ἑαυτὸν οὐκ ἀκούεσθαι μέν, στέργεσθαι δὲ κακῶς ποιῶν
 αρεσκεύασε, τοῦτο μὲν συνθήκαις, τοῦτο δὲ κοίταις. Τοιοῦτος ἦν ὁ
 αρίεις Ἄραψιν, ὁ ποτὲ τοιοῦτος φανείς καὶ Ἰβηρσιν, ὡς οἱ λόγοι λέγου-
 ναι, καὶ πάντες πιστεύουσι. Τοιοῦτος φεῦ, ὁ γεννηθεὶς ὥσπερ ἐκ δύο γυ-
 ναικῶν! καὶ διὰ τοῦτο φεῦ θηλυνόμενος! καὶ τέλος φάναι, τοιοῦτος ὁ
 κατὰ πάντα κακός, καὶ κατὰ τι καλὸς τοῖς αἰσχίστοις βαρβάρων (1)
 ὀφθείς. Γυναῖκες γὰρ κάλλιστον ἐν βίῳ πρᾶγμα τοῖς ἀσελγεστάτοις ἀν-
 θρώπων, ὡς λέγουσι. Τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ ἐκείνου λειτουργοὶ τε καὶ ὑπη-
 ρέται τῶν αἰσχυρῶν ἡδονῶν, τὰ καθάρματα, τὰ βδελύγματα, οἱ μηδὲν
 μήτε εἰδότες πρεσβείας μήτ' ἀναγνόντες μήτε ἀκούσαντες. Ἰ Πόθεν γάρ,
 καὶ πότε, καὶ ποῦ, τὰ προβατώδη καὶ βοσκηματώδη ἀνδράρια, τὰ ἀν-
 δράποδα, οἱ σφυρήλατοι ἀνδριάντες (2), οἱ Κορυβοὶ τε καὶ Κοκυλίω-
 νες (3), οἱ βύρσινοί τε καὶ λίθινοι, οἱ πήλινοί τε καὶ δρύϊνοι, οἱ κορυ-
 ζώδεις, οἱ χασμώμενοι, οἱ διάμυξοι λύχνοι (4), οἱ ἀφροῦ μεστοί, οἱ θόες

(1) Γρ. ἴσως : **Βαρβάρους**.

(2) Παρὰ τὴν παροιμίαν Ἄνδριᾶς σφυρήλατος· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων [Leutsch καὶ Schneidewin Ἑλλην. Παροιμιογρ. Παράρτ. τόμ. Α', σελ. 383].

(3) Γραπτέον : **Κόρυβοι τε καὶ Κοκυλίωνες**, περὶ ὧν οὕτω φησὶν Αἰλιανός :
 «Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν οἱ τῆς κωμωδίας ποιηταί, τὸ δέρμα ἔχοντα
 ἀδιακόνιστον, Πολύδωρόν τινα, καὶ ἄλλον Κοκυλίωνα ὄνομα, ὅσπερ τὰ κύματα ἡρίθμει
 ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας Καὶ Κόρυβον δὲ καὶ Μελιτίδην, καὶ ἐκείνους ἀνοήτους
 φασὶν» [Ποικ. Ἱστορ. ΙΓ', ιε]. Κατωτέρω μέντοι ἔχει ὀρθῶς τοῦ προτέρου ὀνόματος
 ἡ γραφή· ἡ δὲ διὰ τοῦ υ ἀπαντᾷ καὶ παρ' Εὐσεβίῳ : «Οὐ γὰρ μᾶλλον Πύρρωνα θαυ-
 μάσαι τις ἂν ἢ τὸν Κόρυβον ἐκείνον ἢ τὸν Μελιτίδην, οἳ δὴ δοκοῦσι μωρίᾳ διενεγκεῖν»
 [Εὐαγγελ. Προπαρ. ΙΔ', σελ. 761]. Ἐγένετο δὲ ὁ Κόρυβος κατὰ τὰ τρωϊκά, ὅς καὶ
 τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἡρίθμει· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία : **Κορυβοῦ ἡλιθιώτερος** [Ζη-
 νοβ. Παροιμ. Δ', 58.—Διογεν. Ε', 56.—Μιχ. Ἀποστολ. Ι'. 3.—Λουκιαν. Ἑρωτ.
 53, καὶ Φιλοφειδ. 3.—Σουίδ. ἐν λέξ.—Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Κ, 5. 552, σελ. 1669].

(4) Γραπτέον : **Δίμυξοι**. Ἰσως δ' ἐπὶ σκώμματι ἐλαμβάνετο καὶ τοῦτο παρὰ τοῖς
 πάλαι, ὥσπερ καὶ νῦν ἡ κοινὴ συνήθεια τοὺς κουφόνους ἐπισκώπτουσα· **Λύχνους τριφυ-
 τίλλους** ἀποκαλεῖ. Τοιοῦτόν τι εἰκάσειεν ἂν τις καὶ ἐκ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ, λέγον-
 τος ἐν **Νυκτὶ μακρᾷ** : «Ἐνταῦθ' ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἔξει λύχνον δίμυξον». Τοῦ
 διμύξου δὲ λύχνου μνημονεύουσι καὶ δύο ἄλλοι κωμικοί, Μεταγένης ἐν **Φιλοθύτῃ**, καὶ
 Φιλωνίδης ἐν **Κοθόρνοις** [Βλ. Ἀθην. Δειπνοσώ. ΙΕ', 61].

οἱ Κύπριοι (1), αἱ ἄτρωτοι δοραί, οἱ ἐμβρόντητοι, οἱ λέμφοι, οἱ κέμφοι (2), τὰ δίποδα πρόβατα, τὰ βληχήματα, τὰ βοσκήματα, οἱ μὴ τὸν νοῦν ὑγιαίνοντα φέροντες, τοῦτο μὲν φύσει, τοῦτο δὲ λαιμαργίᾳ· καὶ τοῦτο μὲν ἀπορίᾳ, τοῦτο δὲ κέρδει τυφλώττοντι; Φεῦ, τοσοῦτος ἦν, ἔν' αὖθις εἴπω περὶ τούτου, αὐτός τε καὶ οἱ περὶ αὐτόν, οἱ τὰ τῆς πρεσβείας τῆς ἐμῆς τὸ ἐφ' ἑαυτῶν (3) ἐμποδίσαντες φθόνῳ, καὶ τῷ ἐμῷ δυνατῷ πόνῳ μηδὲν κατισχύσαντες· οἱ τὰ ἐμὰ καλὰ ἑαυτοῖς ἐπιγράψαντες ψεύδει, τὰ δ' αὐτῶν κακὰ καὶ τὰς αὐτῶν φλυαρίας εἰς πρόσωπον ἐμὸν ἀπορρίψαντες τέχνη· οἱ τοὺς ἐμοὺς παλαιοὺς ἐχθροὺς

(1) Καὶ τοῦτο παρὰ τὴν παροιμίαν : Βοῦς Κύπριος εἶ· ἦτοι κοπροφάγος· Τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖσε βόες [Διογεν. Παροιμ. Ε', 49]. Τῆς ἀλλοκότου δὲ ταύτης τῶν Κυπρίων βοῶν ιδιότητος μνημονεύων καὶ Ἀντιφάνης ὁ κωμικὸς ἐν τῇ Κορινθίᾳ, λέγει [παρ' Αθην. Δειπνοσοφ. Γ', 43] :

..... "Ἐπειτα κάκροκώλιον
 Ὑεῖον Ἀφροδίτῃ, γελοῖον. Β. Ἀγνοεῖς·
 Ἐν τῇ Κύπρῳ δ' οὕτω φιληθεῖ ταῖς ὑσὶν
 Δέσποτα, ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπειρῆε
 Τὸ ζῶον, τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασεν.

Ἀλλὰ καὶ Πλίνιος ταῦτα περὶ τούτου φησί : *Boues in Cypro contra tormina hominum excrementis sibi mederi* [Natur. Hist. XXVIII, 20]. Οὕτω δὲ καὶ Εὐδοξος ἀφηγεῖται ὅτι κοπροφαγοῦσιν οἱ ἐν Κύπρῳ βόες [παρ' Ἡσυχ. λέξ. Βοῦς Κύπριος].

(2) Παρὰ τὸ θαλασσόδιον πτηνόν, ὃ καὶ νῦν ἔτι Κέφος καλεῖται παρὰ τοῖς νησιώταις. Διεκωμωδοῦντο δὲ οἱ ἀλόγιστοι καὶ ἀνόητοι Κέπφοι ἀποκαλούμενοι. Οὕτω λ. χ. παρίστησιν Ἀριστοφάνης τὸν Συκοφάντην λέγοντα πρὸς τὸν Δίκαιον [Πλ. ζ. 912. — Πρβλ. καὶ Εἰρ. ζ. 1067] :

Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἑμαυτοῦ μοι πόλιν
 Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν στένω;

ἔνθα ὁ σχολιαστής : « Ὡς εὐτελέστατε καὶ λάλε. Φασὶ γὰρ τὸν κέπφον εὐτελέστατον καὶ λάλον· ὄρνειον γὰρ ἄφρον, ὅπερ φιλεῖ ἄφρον θανάττιον ἐσθίειν. Τοῦτο βουλόμενοι οἱ τῶν ἀλιέων παῖδες χειρώσασθαι, ῥίπτουσι τὸ πρῶτον πόρρωθεν ἄφρον εἶτα ἐγγύτατα· εἶτα φέρουσι τοῦτο ἐν ταῖς χερσὶ· καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ἀπάτωντες, εὐχερῶς ἀγρεύουσι τοῦτο ἐμπεσὼν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. Εἰληπται οὖν εἰς παροιμίαν, ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνόητων· καλεῖται δὲ κοινῶς Λάρος » Τῇ ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ μετωνυμίᾳ ταύτῃ χρῆται καὶ νῦν ἔτι ἡ συνήθεια. Ἐν Πάτμῳ γοῦν τὸν ἡλίθιον ἐπισκώπτοντες : Ὡς κακόμοιρε κέπφε, λέγουσι. Σημειωτέον δέ, ὅτι συνέχεεν ὁ Σχολιαστής ἐνταῦθα δύο πτηνὰ πάντῃ διαφέροντα ἀλλήλων. Λάρος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ καὶ κοινῶς Γλάρος καλούμενος, λευκὴν ἔχων τὴν πτέρωσιν· ὁ δὲ Κέπφος, τὸ μὲν σῶμα μικρῷ βραχύτερός ἐστιν ἐκείνου, ὑπομελανίζων δὲ τὴν χροιάν.

(3) Γραπτέον οἶμαι : Ἀφ' ἑαυτῶν.

καὶ τοὺς νέους συγγενεῖς δυσμενεῖς εἰς συμμαχίαν λοιδορίας κινήσαν-
τες, καὶ γράφοντες τῷ συμπρεσβευτῇ γράψαι ψευδῇ κατ' ἐμοῦ, πρὶν
μὲν τῆς ἀλλοτρίας ἀναδραμεῖν, καὶ λαθόντες οἴμοι παρὰ μικρόν· ὃ τῆς
κατηγορίας χεῖρον εἰς λύπην ἐμοί· οἱ περὶ ἐμοῦ τολμῶντες φεῦ! τί
λγυν ; ὥς εἴ τις Σαρδανάπαλος τῶν Ἡρακλέους ἔργων μεμφόμε-
νος ἐπεμέμνητο· ὥς εἴ τις Εὐρυβάτης (1) τῶν Ῥαδαμάνθυος, ἢ
Φρυγῶνδας τῶν Περσέως, ἢ Σάθων (2) τῶν Παλαμήδου, ἢ Θερ-

(1) Ἔοικέ πως ὁ λόγος ἐνταῦθα ἀπομίμησις εἶναι τοῦ Ἰσοκρατικοῦ : «ὥς περ ἂν εἴ τῳ
Φρυγῶνδας πανουργίαν ὀνειδίσκειεν ἢ Φιλεργός, ὃ τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος, τοὺς ἄλλους
ἱεροσύλους ἔφασκεν εἶναι » [Πρὸς Καλλίμ. § κβ']. Περὶ μὲν οὖν τοῦ Εὐρυβάτου, ὃν οἱ
πλείους τῶν παλαιῶν δευτεροκλίτως **Εὐρύδατον** γράφουσι, τάδε φησὶ Διόδωρος ὁ
Σικελιώτης : «Ὅτι Κροῖσος ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς, προσποιησάμενος εἰς Δελφοὺς πέμ-
πειν, ἔπεμπεν εἰς Πελοπόννησον Εὐρύδατον τὸν Ἐφέσιον, δούς αὐτῷ χρυσίον, ὅπως ὥς
πλείστους ξενολογήσῃ τῶν Ἑλλήνων· ὃ δὲ πεμφθεὶς, πρὸς Κῦρον τὸν Πέρσῃ ἀποχω-
ρήσας τὰ κατὰ μέρος ἐδήλωσε. Διὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐπισήμου γενομένης τῆς
περὶ τὸν Εὐρύδατον πονηρίας, μέχρι τοῦ νῦν ὅταν τις ὀνειδίσαι βούληται μοχθηρίαν, Εὐ-
ρύδατον ἀποκαλεῖ» [τόμ. Β', σελ. 553 Wessel.—Πρὸς καὶ Ἀρποκρ. καὶ Σουῖδ. ἐν
λέξ.—Εὐστ. εἰς Ὀδυσ. Ι, 5. 247, σελ. 1864.—Μιχ. Ἀποστολ. Παροιμ. Η', 12· ὧν
τινες καὶ κλέπτην γενέσθαι τὸν αὐτὸν προστιθέασιν]. Πολὺς δὲ τὴν πονηρίαν ἐγένετο καὶ ὁ
κατόπιν μνημονευόμενος Φρυγῶνδας [Βλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 5. 861 καὶ Σχολ. αὐτ.—
Ἰσοκρ. ἐνθα ἄνωτ.—Ἀρποκρ. καὶ Σουῖδ ἐν λέξ.—Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Κ, 5. 552, σελ.
1669.—Γρηγορ. Κυπρ. Παροιμ. Γ'. 6.—Μιχ. Ἀποστολ. ΙΗ', 2]. Ἀμφοτέρων
δ' αὖ συνεζευγμένως μέμνηται Πλάτων [Πρωταγ. τόμ. 3 σελ. 157. Teubn.] καὶ Αἰ-
σχίνης [Κατὰ Κτησιφ. §. κέ].

(2) Οὐκ οἶδα τίνα τοῦτον λέγει. Ἐπειδὴ γὰρ συνεζευγμένα ἐξ ἀντιθέτου καταλέγει
πάντα ταῦτα τὰ ὀνόματα, εἰκὸς αὐτὸν ἐνταῦθα κατὰ κυριωνυμίαν χρήσασθαι καὶ τῷ
ἀγνώστῳ τούτῳ ὀνόματι, ὅπερ ἄπαξ μόνον ἀπῆντησα ἐν ἐπιγραφῇ κερκυραϊκῇ [C. I. G.
τομ. Β'. σελ. 25 ἀρ. 1846]. Οὐδεὶς γὰρ ἂν, οἶμαι, ὑπολάβοι ὅτι προσηγορικῶς ἐχρή-
σατο αὐτῷ, τουτέστι κατὰ τὴν ἀκατονόμαστον αὐτοῦ σημασίαν, οὕτω πάσης αἰδοῦς
πόρρω ἤκων, καὶ ταῦτα βασιλεῖ γράφων. Ἔστι δὲ τὸ **Σάθων** μεγενθυτικὸν παράγωγον
τοῦ **Σάθη** (τὸ ἀνδρικὸν μόριον)· ὅθεν Ἡσύχιος : « Σάθων, ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων
ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ». Σάθωνα ἐπέγραψε καὶ Ἀντισθένης τὸν κατὰ Πλάτωνος γρα-
φέντα ὑπ' αὐτοῦ διάλογον· ἐξ οὗ διετέλουν ἀλλοτρῶς ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους [Δ.
Λαέρτ. Γ'. κδ'. §. 35. Πρὸς καὶ 5'. θ'. §. 16]. Τοῦ διαλόγου δ' αὐτοῦ μέμνηται
καὶ Ἀθήναιος ἐν τούτοις : «Καὶ Πλάτωνα δὲ μετονομάσας [ὁ Ἀντισθένης] Σάθωνα
ἀσυρῶς καὶ φορτικῶς, τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπιγραφὴν διάλογον ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ ».
Καὶ πάλιν : « Ἀλλὰ μὴν οὐδ' Ἀντισθένη ἐπαινῶ. Καὶ γὰρ καὶ οὗτος, πολλοὺς εἰπὼν
κακῶς, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος ἀπέσχετο, ἀλλὰ καλέσας αὐτὸν φορτικῶς Σάθωνα,
τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπιγραφὴν διάλογον ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ » [Δειπν. Ε'. 63, καὶ
ΙΑ'. 115.]. Σύνθετος δ' εὐρηταὶ ἡ λέξις παρ' Εὐσταθίῳ : Ἀνδρὸς Σάθων, ὁ μέγала
ἔχων αἰδοῖα· ἐξ οὗ ὑπεμφαίνεται καὶ τί δήποτε ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν Σάθωνα σχῶμμα, οὐ
πάνυ ὃν ἄλλως ἀρίδῃλον» [Εἰς Ὀδυσ. Ω, 5. 499, σελ. 1968.].

σίτης (1) τῶν Θησέως, ἡ Κόροιβος (2) τῶν Ἀχιλλέως, καὶ Ἴρος (3) τῶν Ὀδυσσεύς. Τοιοῦτος ἦν, ἵνα πολλάκις αὐτοῦ μνήμην ὡς στήλην ἐγείραιμι, ὁ πρὸς πᾶσαν κακίαν πολὺς, ὃν διὰ τοῦτο ἤδη θανόντα, Κύριε, μὴ δέξαιτο γῆ, ἐπεὶ μηδ' ἐξαγγέλλοντα τὸ ἀμάρτημα τὸ κατ' ἐμοῦ τυρευθέν αὐτῷ οἱ ἐν Σελευκείᾳ πατέρες ἐδέξαντο· ἀλλὰ μετὰ τῶν προσφερομένων ὑπὲρ ἀμαρτίας δώρων αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον τῷ ἀναθέματι καλῶς ποιοῦντες παρέδωκαν. Ναί, μὴ δέξαιτο τοῦτον, ἡ εἶπον, ἡ πάντας δεχομένη μήτηρ τροφός τε καὶ τάφος, ἡ γῆ· τοὺς γὰρ δόλους οὐκ ἂν ἀνέκοψε πώποτε, εἰ καὶ ἐκ Θεοῦ κεραυνοῦσθαι προέγνω· ὃς ἐπεὶ τέθνηκεν, αὐτὸς μὲν, οἶδα, δώσει δίκας ἐν ᾧδου, ἀξίους δὲ παρσκευάσει τοὺς οἰκείους θεράποντας, μᾶλλον δὲ θεραπευτὰς τῶν αἰσχυρῶν, οὕτω δικαιωθῆναι βασάνοις, ὡς μηδ' αὐτὸν τὸν οὐρανὸν αἰσθάνεσθαι βροντῶντα. Εἰς τοσοῦτον ἦλθον ἀταξίας, μωρίας, ἀνοίας, ἀναισχυντίας, θράσους καὶ ψεύδους καὶ ἀπληστίας· ἡ οὐκ ἔχω τί καὶ λέγειν, πληγεῖς τοῖς τούτων κακοῖς. Καίτοι· τίνα καιρὸν, τίνα δὲ χρόνον, ἡμέραν δὲ ποίαν ἡ ὥραν ἐπὶ δυσὶν ὅλοις ἔτεσι πρεσβεύων ἐν ἀλλοτρίᾳ διέλειπον λέγειν καὶ ἀνακόπτειν τὰ τούτων αἰσχυρὰ καὶ ἄτακτα, καὶ πολλὴν προστριβόμενα τὴν αἰσχύνην εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν; Ἀλλ' ἀληθὴς ἡ παροιμία, ὡς: «Τὸ χρόνιον κακὸν ἀμετάβλητον». Καὶ οὗτοι μὲν τοιοῦτοι, οἱ τὸ τῆς σιπίας ποιήσαντες, αἱ τὸ μέλαν χέουσιν ἵνα τοὺς θηρῶντας τῷ λαθεῖν θηράσωσι. Τίς δ' ὁ πρεσβεύσας, καὶ περ μέσον τοιούτων ὢν; Οὐκ ἐγὼ μόνος, δέσποτα; Τίς ὁ τῇ εὐχῇ σου θαυμαστωθεὶς καὶ θαυμάζεσθαι διὰ ταύτης ποιήσας τὰ τῆς βασιλείας εἰς Ἀραβας, ὡς ἔστι σοι μαθεῖν ἐκ πολλῶν, καὶ ἐγὼ μὴ λόγοις ἀλλὰ πράγμασι βοᾷν τὰ ἐμὰ δεόντως καὶ συνήθως φιλῶ; Τίς ὁ δῆσας ἐγγράφως (4) γερουσίας

(1) Περὶ οὗ ἴδε Ὀμ. Ἰλ. Β, σ. 212 ἐφ., καὶ Εὐστάθ. αὐτόθι σελ. 203 ἐφ., καὶ 774.

(2) Ἰδε ὁπισθεν σελ. 401, ὑποσ. 3.

(3) Ὁ πρότερον Ἀρναῖος καλούμενος, ὃς ἦν ἐπαιτῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ τοὺς τῆς Πηνελόπης κατασκοπεύων μνηστῆρας [βλ. Ὀμ. Ὀδυσ. Σ, καὶ Εὐστάθ. αὐτ. σελ. 1833 ἐφ.].

(4) Μόνον παρ' Ὀμήρῳ εὔρηται τὸ Δέω γενικῇ συντασσόμενον, ἀλλ' ἐν σημασίᾳ τοῦ κωλύω· οἷον [Ἰλ. Σ. σ. 100]:

... ἐμοῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Ἐνθα ὁ σχολιαστὴς ἐρμηνεύει: Ἐδῆσε καὶ ἐκώλυσεν· ὡσαύτως καὶ Εὐστάθιος [αὐτ.

ταύτης, καὶ ἔθνους τοσούτου καὶ τοσαύτης μέσον ἀρχῆς ; Ἐκ δὲ τοῦ μόνον ἐμὲ ταῦτα ποιῆσαι τὸ κακὸν συνέδραμεν ; Οὐμενουν· οὐ γὰρ ἐγὼ λέγω καὶ σιωπῶσι τὰ πράγματα, οὐδὲ δι' ἀνάγκην ἐπαίρω τὰ ἐμά. Ἕτεροι δὲ δυνατοὶ ταπεινῶσαι ταῦτα τυγχάνουσι. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰς τί βεβασάνισμαι συμφοραῖς, ἃς οὐδ' εἰπεῖν οἶόν τι ἐστίν ; Εἰς τί τὴν καρδίαν συστέλλομαι καὶ βριμᾶσθαι με συμβαίνει καὶ διεσθίειν τὸν νοῦν, ὡς ἵππος τὰ χαλινά ; Εἰς τί τοσοῦτον ὑπὸ λύπης κεκίνημαι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, πέπηγα, ὡς τὸ : Τί ταῦτα, Κύριε τῶν ὄλων, βοᾶν, καὶ διατί, καὶ πόθεν, καὶ ἐπὶ πόσον ; Εἰς τί τὸν μυελὸν ἀναστρεφόμενον ἐκ λύπης ἔχω ; Μέχρι τίνος ἥλιος μετρητὸς ἐμοί ; καὶ ἕως τίνος πολύσκιος ἡμέρα ὡς Κιμμερίοις ἔσται μοι ; καὶ ἕως τίνος ἄῃρ θρηνήσῃ ἐν τῷ συναποκεκλεισθαι μοι, καίτοι τὸ λειπούμενον τοῦ βίου, ὡς ὄρᾳς, πρὸς τάφον ὄρᾳ ; Εἰπέ τοίνυν, ὦ βασιλεῦ, οὐ τῇ ἀρχῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ ἀρετῇ, κρεμήσομαι δὴ, οἷά περ ἀγρόνη, τῇ συμφορᾷ ; κρεμήσομαι διατί ; βουλοίμην μαθεῖν. Καὶ ποῦ τὰ συνήθη σου δίκαια ; ποῦ τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον σὸν φιλάνθρωπον ; Ἀπόδος ἡμῖν σεαυτόν, καὶ πάντα λήψομαι, καὶ κατὰ πάντα θεραπεύσω. Τίς γὰρ οὕτως, ἢ ἐν Κυρίῳ καυχῆσωμαι, παραμεῖναι λειτουργίᾳ πρεσβείας δύναται ; τίς ἐπαγρυπνήσῃ τοῖς πράγμασι ; τίς ἔθνεσι πρεσβεῦσαι καὶ πείσαι, καλῶς ἐπανελθεῖν ; Ἐν πᾶσι τούτοις πλουτῶ· πλουτῶ δὲ ταῦτα, ταῖς σαῖς ἀεὶ εὐθυνόμενος εὐχαῖς καὶ βουλαῖς. Τοίνυν κέλευσον, εἰσέρχομαι· πρόσταξον, ἐξέρχομαι· θεῖναι τὴν ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ καὶ τῶν κοινῶν οὐκ ὀκνῶ, Μὴ τις ἄλλος τοῦτο ποιεῖ ; Μέμνησό μου τῶν ἐγγράφων ἐπαίνων· μέμνησο τῆς πρὸς τὸν σὸν πατέρα μυστικῆς θεραπείας· μέμνησό μου τῶν τεσσάρων πρεσβειῶν, καὶ πάντως σωθήσομαι.

σελ. 1133]. καὶ Ὀδυσ. Δ, 5. 380] :

Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου.

καὶ [Ὀδυσ. Ε, 5. 61] :

. . . : ἥ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν.

ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει : Ἐδησαν ἐνεπόδισαν. Ἀλλὰ παρὰ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων γραμματικὴν ἀκρίβειαν οὐ δεῖ ζητεῖν.

ΚΑ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Γενεσίῳ ἀνθυπάτῳ πατρικίῳ. Ἀπὸ τοῦ Βαγδά (1).**

Καὶ τὸ θορυβῶδες τῆς πρεσβευτικῆς δουλείας, καὶ τὸ νοσῶδες τῆς ἐπὶ ξένης διαγωγῆς, λακωνίζειν ποιεῖ με. Καὶ δὴ γράφομεν· εὐτυχήσαμεν, εἰρηνεύσαμεν, ὁμήρους ἄγομεν, ἀραβικὰ δῶρα τῷ βασιλεῖ προσάγομεν, τοὺς ἀμφοτέρων αἰχμάλωτους ἀλλάζομεν, καί, τὸ κρεῖττον, τοὺς ἀρχιερεῖς αὐτοὺς ὡς βασιλέα ἀνάζομεν (2). Λοιπὸν δὴ μοι μία τις ὑπολέλειπται θεοχαρίτωτος εὐφροσύνη, τὸ τῆς βασιλικῆς εὐπροσώπου θεᾶς καταπολαῦσαι. Ἐρῶσο.

ΚΒ'.

**Γενέσιος μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Λέοντι μαγίστρῳ. Ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ Βαγδά.**

! Καὶ πῶς ἂν αἱ καθ' ἡμᾶς ἐλπίδες μὴ οὕτως νῦν εἶχον, ὡς τὰ τῆς ἐπιστολῆς σου μηνύματα, ἀνάμνησιν φέρουσαι τῶν πρὶν ὑπὸ σοῦ ἐπιδεξίως γεγεννημένων ; τῶν εἰς Βουλγαρίαν τριῶν πρεσβειῶν λέγω, καὶ τῆς μεγίστης διανοίας ἐκείνης καὶ εὐτυχίας, ᾧ μέγιστε πρεσβευτῶν, ἐφ' αἷς καὶ τότε, καὶ νῦν εὐτυχοῦντά σε γνόντες χαίρομεν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ κατὰ τὸ προσῆκον ἀρτίως εἰς σὲ τιμῇ, εἰ καὶ ἐφ' ἐνὶ μόνῳ, τῇ σῇ νόσῳ, λυπούμεθα· ἀλλὰ καὶ ταύτης (3) ἐλπίζομεν θεόθεν ὑπερισχῦσαί σε, καὶ μετ' εὐετηρίας καὶ ταχείας ἐπανόδου εὐδαιμονοῦντά σε ὄψεσθαι. Ἐρῶσο.

(1) Τοῦ Βαγδατίου δῆλον ὅτι. Πᾶσαι δὲ αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, πλὴν τῶν τελευταίων δύο, προγενέστεραί εἰσιν, ὡς ἔοικε, τῶν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἐπιστελλομένων.

(2) Νοεὶ πάντως τοὺς ἐπὶ συγχωρήσει τῆς τοῦ αὐτοκράτορος τετραγαμίας παρὰ τῶν πατριαρχικῶν τῆς ἐφ' αὐτῆς λήξεως θρόνων τῇ αὐτοῦ αἰτήσῃ ἀποσταλέντας, οὓς ἱερεῖς ἀπλῶς λέγει ἐν τῇ ΙΗ' ἐπιστολῇ [ἴδε ὁπισθεν. σελ. 396].

(3) Τὸ χειρόγρ. : Ταύταις.

ΚΓ'.

**Ἀναστάσιος κοιαίστωρ (1) Λέοντι μαγίστρῳ.
Ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ Βαγδά.**

Εὐριπίδαι, καὶ Πλάτωνες, καὶ εἴ τις ἐπισημότερος, ἔπασχον ἀπο-
ρουντες ἄν, οἷα καὶ ἡμεῖς, εἰπεῖν σου ὀρθῶς τοῦ θαυμασίου ῥήτορος
τὸ σπουδαῖον περὶ τὰ πράγματα καὶ τὸ ὑγιές· ὥ οὐ καὶ ἡ ἀρρώστια
οὐκ ἀγαθόν (2). Οὕτε γὰρ αὐτοῦ παραθραύσασά τι πρὸς τὴν ἐνέρ-
γειαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὑπερβάλλον μᾶλλον τὸν ἔπαινον ἐπιρρώσασα,
τῆς ἄγαν εὐημερίας τὸ σφαλερόν, ἐκ βραχείας, οἶμαι, κακώσεως ἐθε-
ράπευσεν. Οὕτως οὐχὶ περὶ τὸ μέσον, ἀλλ' ὑψηλὰ καὶ ἄκρα τὰ σά-
ων εὐχόμεθα τὸ κορυφαιότατον, ἐπανελθεῖν σε ἡμῖν, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ
βασιλέως ἀξιωθῆναι ἰδεῖν τὸ πολυέραστον πρόσωπον, δεῖξαι τε τοῖς
ἀγνοοῦσι, καὶ τοῖς ἐπισταμένοις προσεπιδεῖξαι ὅσον ἔχει δυνάμεως ἡ
παίδευσις καὶ ἡ φρόνησις, ἄλλον καὶ ἄρτι ποιήσασα τὸν ἡμέτερον
Ὀρφέα, καὶ Ὀδυσσεά, καὶ Νέστορα. Ἐρρώσο.

ΚΔ'.

**Θωμᾶς πατρίκιος Λέοντι μαγίστρῳ.
Ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ Βαγδά.**

Τὸ γράμμα τῆς ὑμετέρας περιβλέπτου ὑπεροχῆς ἐκομίσθη ἡμῖν,
ξηλοῦν τά τε ἄλλα καὶ ὡς νοσοίης, ὥ καὶ μᾶλλον ἡμῖν ἀνιαθῆναι συμ-
βέβηκεν. Πλὴν ἐπειδὴ κατὰ σκοπὸν, ὑποκατιῶν, χωρεῖν, σοι τὰ τῆς

(1) Ἀξίωμα τῆς βασιλείου αὐλῆς, ἐκ τοῦ λατιν. Quaestor (ἑλλην. Ταμίας ἢ ἐλεγ-
κτής). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς μέντοι Κοιαίστωρ ἐλέγετο ὁ πᾶρεδρος τοῦ βασιλέως,
ἢ ὁ τὰ βασιλεῖ δοκοῦντα τεταγμένος ὑπαγορεύειν, ἢ ὁ πρὸς τῷ δήμῳ τὴν
ἐν τῷ λόγῳ τάξιν ἐτάχθη πληροῦν τοῦ βασιλέως [Βλ. Δουκαγγ. Γλωσσάρ. τόμ.
Α', σελ. 674].

(2) Ἐν τῇ τοῦ χειρογράφου ὥς σσημεῖωται ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφέως μικροῖς κεφαλαίοις
γράμμασι ταῦτα: Αἱ δύο ἀποφάσεις κατὰφασιν. Εἶεν· τὸν μέντοι γε οὕτω γνώμης
ἔχοντα περὶ Εὐριπίδου καὶ Πλάτωνος εἰκός καὶ τοιαῦτα ἄμουςα καὶ κακόζηλα συγκα-
τῶειν φρασεῖδια.

ἐκδημίας ἀποσημαίνει, θαρσεῖν ἡμᾶς καὶ περὶ τῆς ὑμετέρας ἀναπείθει
 ὑγείας, ὡς θεόθεν πορισθησομένης ὑμῖν, ἣν εὐχόμεθα κεκτημένον σε
 μετὰ τῶν ἐκ τῆς πρεσβείας καλῶν ἀποδέξασθαι, τοῖς τε ἀπὸ τοῦ σε-
 βαστοῦ βασιλέως ἡμῶν, τοῖς τε ἐκ παντὸς τοῦ ῥωμαϊκοῦ ἐπαίνοις ἐπι-
 γανύμενον. Ἡ δὲ βίβλος ἐσχάτου λόγου, ἥ οὐδενός, παρ' ἡμῖν· ὅθεν
 δὴ καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῆς χαιρέτω ἀπολογία. Καὶ πᾶσι μὲν τοῖς κοινοῖς
 φίλοις καὶ ὁμοταγέσιν ἡμῖν, κατ' ἐξοχὴν δὲ τῷ κυρῷ Δημητρίῳ τὰς
 ἀφ' ὑμῶν προσρήσεις (1) πεποιήμεθα· οἱ δὴ καὶ ὑμᾶς τοῖς ὁμοίοις τι-
 μῶσι τῆς φιλίας συμβόλοις. Ἐπεὶ δὲ φίλοι καὶ ἡμεῖς, καὶ ὑπὲρ φίλου
 καὶ συγγενοῦς ἤκομεν δεησόμενοι παρὰ φίλων (2), μὴ ἀναβάλλῃ πρὸς
 τὴν ἀξίωσιν. Κορωνίδα δεξιὰν ταῖς σαῖς ἀξιοῦμεν πράξεσιν ἐπιθεῖναι
 τὴν ὑπὲρ τοῦ κυροῦ Προκοπίου πρόνοιαν, ἣν ἐξάπαντος ἐπιδείξαις,
 εἴπερ, ὡς εἴ τις καὶ ἄλλος, οἶδας τιμᾶν ἀρετὴν. Ἄλλ' εὐτυχοίης κατὰ
 πάντα, ὥ τῶν κατ' ἀρετὴν πατέρων ἐμοὶ τυγχάνων καὶ αἰδοῦτος καὶ
 ποθεινότατος.

ΚΕ'.

**Προκόπιος σπαθάριος καὶ τοῦ ἀσηκρῆτις (3) ἀνεψιὸς
 Λέοντι μαγίστρῳ. Ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ Βαγδά.**

Ἐμελλε πάντως μηδὲ τὴν ἔω τῶν σῶν θαυμάτων ὑπολειφθῆναι
 κενήν, ὥ σοφῶν ἀνδρῶν ἀκροθίνιον καὶ γέρας σοφίας αὐτῆς. Ἐμελλε
 ταῖς μηδὲν ἐν βίῳ προσποιουμέναις θαυμάζειν μεγαλοφροσύναις Ἀγα-
 ρηνῶν, σὲ μόνον ἀντὶ θάμβους ὀφθῆναι παντός, οὐ διὰ σοφίας μόνον
 ὑπερβολήν, καὶ νοῦ καὶ λόγου πυκνότητα, *νιφάδεσιν ἐοικότων*, ὡς
 φησιν Ὅμηρος (4), ἃ δὴ πάλαι καὶ Σκυθῶν (5) διανοίας τρίτον ἐξέ-
 πληξεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ταῖς ἀπάντων γλώσσαις περιλαλουμένην

(1) Τὸ χειρόγρ. : Προρρήσεις.

(2) Γρ. Ἰσως : Φίλον.

(3) Καὶ τοῦτο ἦν ἐκ τῶν τῆς βασιλείου αὐλῆς ἀπειροπλήθων ἀξιωματῶν· ἔστι δὲ ἐκ
 τοῦ λατιν. a secretis. Ἀσηκρῆτις τοίνυν ἐλέγετο ὁ ἐξ ἀπορρήτων εἴτε μυστικός τοῦ
 βασιλέως σύμβουλος, ὁ καὶ ἀπλῶς μυστικός παρὰ τῶν Βυζαντινῶν καλούμενος. Προ-
 ἔθηκα δὲ τὸ προδήλως ἐκρυέν ἄρθρον.

(4) Ἰλ. Γ', 223.

(5) Δῆλον ὅτι τῶν Βουλγάρων.

μεγαλοφυΐαν καὶ φρόνησιν καὶ τὴν περὶ ταύτας οἰκονομίαν· δι' ὧν ἀμφοτέροις τοῖς ἔθνεσιν ἄριστος μεσίτης γενόμενος, πλεον μὲν ἡμῖν, ἑκατέροις δ' ὅμως τὸ προσῆκον ἀπένειμας, οὐ μόνον κῆρυξ ἐλευθερίας ὄφθεις, ἀλλὰ δὴ καὶ εἰς τέλος αὐτὴν ἀγαγὼν, καὶ πρὸ πάντων τοὺς τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην οἰκονομήσοντας ἀρχιερέας ἔρχη φέρων μετὰ σαυτοῦ (1). Οὐκοῦν εἰς δέον ὁ μέγας καὶ σοφὸς ἡμῶν βασιλεὺς τῶν σῶν ἐγκωμίων ἀσίγητα προβάλλει τὰ διηγήματα, καὶ τοσοῦτον ἐπὶ ταῖς σαῖς χαίρει καὶ καθωραίζεται πράξεσιν, ὥς καὶ τραπέζῃ βασιλικῇ πρὸ παντὸς καὶ ἀντὶ παντὸς ἡδύσματος τὸ σὸν περιφέρει μετὰ θαύματος ὄνομα. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀκοὰς καίπερ ἐρωτικῶς διακείμενος ἀθυμία τιτρώσκομαι τὴν ψυχὴν, ὅτι μὴ κάμοι τῆς σῆς γλυκειάς καὶ συνουσίας καὶ στοργῆς ἀπολαύειν νῦν ἐξεγένετο, οὐ πρὸς τὸ μῆκος μαλακισθέντι τῆς τοσαύτης ὁδοῦ, εἰ καὶ νοσῶν προσπαθείαις τὸ σῶμα κατετρίβην, ὥς οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ διὰ τὴν ὕστερον ἐμοὶ παρειαυτοῦσαν ἀσθένειαν τῆς ἔδρας, οὕτω διατρηθείσης, ὥς καὶ ῥαφίδας χαλκᾶς διὰ ταύτης περᾶν· ἐξ οὗ πολυχρονίους ὑποστάντες ὀδύνας, ὅψε καὶ μόλις οὐ πρὸ πολλοῦ, τῆς ὑγείας ἐτύχομεν, τῆς σῆς δηλαδὴ συνεργούσης εὐχῆς. Ὅμως, ἐπεὶ σε (2) Θεὸς τῇ θρεψαμένην πάλιν ἀποκαθίστησι, καλῶς τὰ ὑπὲρ αὐτῆς πρεσβευσάμενον, οἶδ' ὥς οὐκ ἐάσεις ἀγεράστους ἡμᾶς, καὶ μὴδέν τι γέρας συνεισενέγκामεν ἄξιον, ἀλλ' ἐτοίμην καὶ τὴν ἡμῶν κατέχεις τιμὴν ἐν χερσίν. Ἐχω γάρ σε μετὰ πάντων καὶ τούτῳ Χριστὸν ἐκμιμούμενον, ὃς προΐκα καὶ ἀμισθὶ τὴν τοῦ σύμπαντος οἰκτιρμῶ ταμιεύεται πρόνοιαν.

ΚΓ'.

**Λέων μάγιστρος ἀνθύπατος καὶ πατρίκιος
Στεφάνῳ μαγίστρῳ ἀνθυπάτῳ καὶ πατρικίῳ.**

Δικαίως τὸ δίκαιον αἰεὶ διώκων (3), ἐν' ἀπὸ τῆς Γραφῆς εἶπω πρὸς τρόφιμον ἄνδρα Γραφῆς, οἶδα, διώξεις τοῦτο καὶ ἐπ' ἐμοί, καὶ

(1) Ἰδε ὁπισθεν σελ. 396 καὶ 406.

(2) Τὸ χειρόγρ. : Ἐπεισε.

(3) Παρὰ τὸ : Δίωκε δὲ δικαιοσύνην [Α' Τιμ. 5', 11].

καιροῦ φορὰν καὶ θυμὸν δεσπότου φιλοσόφως πραγματευόμενος ἤνεγκας τέως σιγήν. Ἀνάστηθι δὴ, ναὶ διανάστηθι· ἀνάστηθι, μὴ κραταιούσθωσαν ἄνθρωποι, οἱ κωμωδίαις ψευδέσιν ὑπερόριον τὸ γῆρας ἡμῶν ἐποιήσαντο. Πιστεύω δὲ τῇ σῇ χρηστότητι καὶ οἰκονομικῇ μεσιτείᾳ, ὅτι ὥσπερ γνώμη τοῦ δικαίου καὶ σεβαστοῦ αὐτοκράτορος, ἔνδον μὲν ἡμᾶς εὐτυχίας, ἔξω δὲ δυσπραγίας ποιήσεις, οὕτω τοὺς ἡμῶν ἀδίκους ἐχθροὺς ἔξω μὲν συγκλητικῶν. ἔνδον δὲ ποινῶν σπουδάσεις ἐλθεῖν. Ἐρρώσω καὶ κρίνον ἐπ' ἐμοὶ δικαίως, ὡς ἔκρινες ἐνδίκως σὺν ἐμοί, τοιοῦτον εἰδὼς εὐρέσθαι τὸν ἄνω κριτὴν, οἷος ἂν αὐτὸς περὶ τοὺς κάτω κρινομένους γένοιτο.

KZ'.

**Τοῦ αὐτοῦ. Πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ πατρικίου
Νικήτα τοῦ Μον.....**

Τὸ διδάσκειν φρονίμους οὐ φρονίμων ἀνδρῶν ἐστίν. Εἰδότες οὖν σε φρονήσει τῶν πολλῶν ὑπερκείμενον, οὐ διδάσκειν δίκαιον κρίνομεν· τὸ δὲ καὶ πρὸς τὰ κινούμενα τῶν πραγμάτων παρὰ τῶν αὐτονόμων, μᾶλλον δὲ ἀνόμων, παλιμβόλων, καὶ διαβολὰς ζητούντων ματαιίας, λογισμοὺς ζητεῖν διοικήσεως καὶ βοηθείας τῆς ὑπὲρ ἡμῶν, ὑπερορίῳ ὄντι μοι, καὶ μὴ τὰ πολλὰ τῶν κατ' ἐμοῦ τυρευομένων ἀκούοντι, πάντως ἄπορον. Ἐχεις αὐτόθι τοὺς ἐμοὺς λειτουργοὺς λέγοντάς σοι τὰ συμπίπτοντα. Λογίζου δὴ καὶ μελέτα κινῶν σου πρὸς ἐκεῖνα τὸν νοῦν, καὶ κατευθυνθήσεται τὰ ἡμέτερα, μάλιστα Λέοντι τῷ ῥαβδούχῳ, τῷ μαγίστρῳ καὶ λογοθέτῃ τοῦ δρόμου, φημὶ δὴ τῷ συγγάμβρῳ ἡμῶν, λέγων ἀντ' ἐμοῦ τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἐρρώσω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000050248

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ